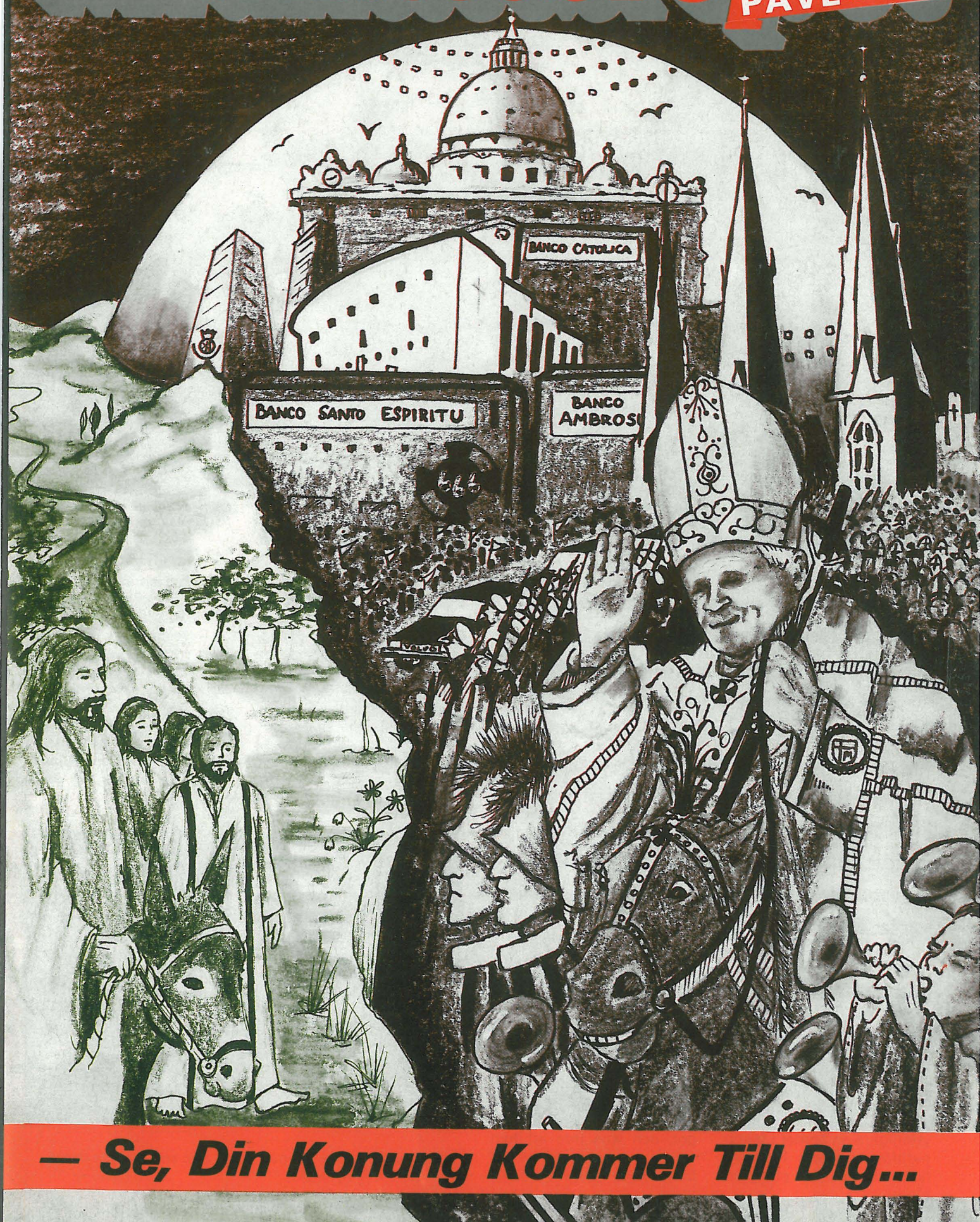

Midnattsropet

PÅVESPECIAL

— Se, Din Konung Kommer Till Dig...

GUDS ÄNGEL VAKADE: — biblarna kom fram! — amerikansk video åkte ut!

Majken, glad sjubarnsmor, här med sin yngsta: Emelie.

Majken kom med sin man och ytterligare en broder från Maranataförsamlingen genom Guds nåd lyckligt fram till bestämmelseorten i Ryssland med sin packe biblar. Där satt ryska trossyskon och tittade på kampanjmöten från USA på videoutrustning som en pingstförsamling i Sverige skänkt dem. Vad har kampanjmakarna i Amerika att förmedla till troskämparna i öst? Våra vänner fick delta i gudstjänst tillsammans med de ryska syskonen. Det var det underbaraste Majken varit med om, berättar hon för våra läsare.

Intervju: STINA FRIDOLFSSON

Majken Jakobsson, predikanthustru och sjubarnsmor, har nyligen kommit tillbaka från en resa till Sovjetunionen som hon gjort tillsammans med sin man och ytterligare en broder i Maranataförsamlingen i Stockholm. Resan var planerad

sedan länge, men inte med Majken som deltagare.

— Jag blev så arg när Folke sa att han skulle åka till Ryssland. Jag var orolig att det skulle hända honom något, och ville inte att han skulle åka. Men efterhand började jag fundera om det

inte var lika bra att följa med själv! säger Majken. En idé som varit hart när omöjlig att förverkliga, om det inte vore för att Majken bor i en storfamiljsgemenskap, där man ser resor av detta slag som en viktig del av församlingens missionsuppgift i tiden. Därför var det också naturligt att syskonen i församlingen hjälpte till att ta

hand om deras barn under de två veckor mor och far skulle vara borta.

— Hela resan var ett enda stort gudsingripande, berättar Majken. De skulle åka tåg, och hade ansökt om visum. När några handlingar kom från ryska ambassaden, och de fick besked om att detta var deras visahandlingar, begav de sig iväg.

СЛАВА ГОРЬ! - Pris ske Gud! hörde man ständigt från denne glade Ordets förkunnare.

Färja till Helsingfors, och sedan tåg till Moskva. Men de hann knappt innanför ryska gränsen innan tåget stoppades, alla handlingar och väskor minutiöst kollades — och de fick besked att de papper de trott gällde som visum, i princip bara var en visaansökan!

Resetruppen tvingades återvända till Helsingfors. Tulltjänstemännen hade tagit ifrån dem pass och biljetter, så de var ganska modstulna och fundersamma över hur resan skulle sluta.

— Skönt komma hem till barnen! slapp en ocensurerad tanke ur Majkens medvetande. I nästa ögonblick besinnade hon sig:

— Vilket nederlag det skulle vara!

På något sätt var de trots den besvärliga situationen förvissade om att resan skulle fullbordas. När tulltjänstemännen gick igenom bagaget, upptäckte de nämligen inte alls det parti ryska biblar som fanns med i packningen. Och när Herrens ängel så vakade över dem, var det väl för att de skulle nå sin bestämmelseort!

Tidigt på morgonen dagen därpå, kom de till ryska ambassaden i Helsingfors, vilken visade sig vara stängd den dagen. De tittade litet chockerade på den obönhörligt stängda dörren, och undrade hur de skulle göra.

— Kan vi inte åka till svenska ambassaden då? att ordna kontakter och angjort. Där togs de emot, och man hjälpte dem ringa ryska

ambassaden och ordna att man tog emot dem, fastän ambassaden var stängd.

— Nu ska jag göra en sak som jag aldrig gjort förr, sa en hjälpsam tjänsteman där, och skrev ut visum till de bekymrade resenärerna.

Efter ytterligare förvecklingar lyckades de komma till gränsen och få tillbaka pass och biljetter. Än en gång blev deras bagage undersökt — och än en gång undgick biblarna upptäckt. Allt detta var en serie märkliga och mäktiga gudsingripanden.

Gästfria syskon

Tåget körde på natten, och vid niotiden följande morgon var man framme i Moskva. Till saken hör att eftersom de fick visum på ett »undantag», så kunde de röra sig ganska fritt — deras vistelse i landet var inte registrerad i vanlig ordning.

De letade sig hem till en av de familjer de planerat besöka. Familjefadern i det hemmet, är klassad som mentalsjuk, eftersom han vägrat göra värnplikt. Det innebär att han heller inte får jobb. Men till hans hem kommer ständigt hjälpsökande människor, och denne arbetslöse broder med sin stora familj på åtta personer tar alltid emot, och har alltid någon hjälp att ge. Gäller det husrum, så packar hela familjen ihop sig i ett rum, och fäller ut ett antal tältsängar i resten av huset så att alla får tak över huvudet. Även när det gäller att ordna kontakter och an-

sökningar, dokument och annat, är denne broder behjälplig.

— Vi kallade honom »Vesslan», för han var så tyst och snabb — han dök upp ur tomma intet, var plötsligt borta, och kom lika obemärkt igen när han utträtt vad han skulle, berättade Majken.

Maranataförsamlingens utsända fick tillfälle besöka en liten stad — den kallades »vår leriga lilla stad», och det var den verkligen. Familjen som tog emot dem i sitt hem, var fyllda av förundran inför det oväntade besöket. De var med i en oregistrerad församling, och har en viss kontakt med pingstförsamlingar i västvärlden; även i Sverige.

Gåvan från Sverige

De hade just fått en gåva från någon pingstförsamling i Sverige. Det var en fin videoutrustning, och videokassetter med stora kampanjmöten i Amerika, inspelade där Jimmy Swaggert talade på dubbad ryska! Majken visade foto av utrustningen. Blänkande, fin, lyxig. Den stod som en anakronism, skamligt malplacerad i det enkla hemmet, där en grupp människor, som dagligen konfronteras med olika typer av repressalier för sin tros skull, satt och tittade. De hoppades naturligtvis på uppbyggelse av den amerikanske predikantens förkunnelse. De såg litet omtumlande ut vid anblicken av folkmassorna på TV-skärmen och förkunnarens bländan-

de uppenbarelse — och dubbade ryska. Vad har dessa stora kampanjmakare i Amerika att förmedla till hårt trängda, ryska små församlingar, där man lever under stora försakelser för att slå vakt om sin tro?

Plötsligt reste sig Folke, satte ut handen i en protesterande gest mot videoutrustningen och alla intryck som gick ut ifrån den: »Njet!» slungade han ut med sina lungors och sin andes fulla kraft: »Njet!» De ryska bröderna såg hans reaktion, och förstod. Videon åkte ögonblickligen ut. Våra utsända fick presentera sig som tillhörande oregistrerade kristna i väst, som också kämpar för att stå utanför statlig kontroll och ekumenikens och andra religiösa strömningars farliga, utslätande och dödande inflytande.

— Vi fick komma i rätt ögonblick för att informera att det de såg på videon inte alls representerar hela västvärldens förkunnelse och församlingssyn, berättade Majken.

Så blev det dags för möte:

— Vi skulle gå genom hela den leriga lilla stan. Jag hade bara lätta skor, så frun i huset kom fram med ett par grova kängor jag fick låna. Vi var tvungna att gå en och en, med tjugo meters mellanrum, utan att på något sätt visa att vi kände varandra. Det gällde att inte verka som främling, eftersom det egentligen inte var tillåtet för turister att åka hit. Jag blev anvisad att be-

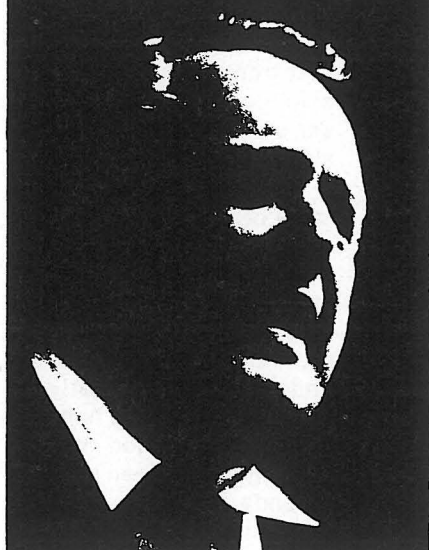
forts sid 30

Också barnen deltog med allvar och engagemang i de långa gudstjänsterna.

Man föll på knä och tillbad — länge och innerligt. Tårarna rann utför kinderna medan stilla lovsång steg mot himlen.

Det är omskakande att bevittna hur den katolska skökoanden influerar på och förtrollar hela mänskligheten religiöst, kulturellt och politiskt.

Den bannlyste Martin Luther och senare tiders reformatorer tillhör ett passerat stadium som uppenbarligen få vill påminnas om. Stridsyxorna är nedgrävda. Med sänkta sanningskrav och förstärkt medmänsklighet har relationerna mellan antagonisterna blivit fromt vänskapliga.

»Men mitt i denna gränsöverskridande enhetsromantik kan man iakttä en genetiskt betingad förvandling mot katolsk kyrklighet i praktiskt taget samtliga samfund i världen.»

Processen är påtagligt enkelriktad, men den pågår obruten och oberoende av vilken potentat som för tillfället härskar i Rom, eller vad koncilierna beslutar. Paradoxalt nog bryter det dessutom parallellt fram en trend mot friare umgängesformer med närkontakt och större folklighet, både för religiösa och profana kategorier.

Teologierna är vare sig identiska eller avgörande för kraften i detta skeende, och formerna varierar i tid och rum allt efter de lokala förutsättningarna. Men resultaten, specialisering och trustbildning i både gudstjänsts- och samhällsliv, är häpnadsväckande likartade. Enheten och friheten är skenbara, men likriktningen och maktkoncentrationen är ett ödesbestämt verk, pådrivet av en och samme ande.

Den påve, som möjligen av moraliska vändor försökte bromsa vissa dolda och känsliga delar i kyrkostatens maktcentrum, röjdes ur vägen efter 33 mörklagda dagar i den heliga stolen.

Apropå:

PÅVENS FÖRSTA BESÖK...

Frågan om denne påve dog en naturlig död står fortfarande obesvarad.

»Den katolska kyrkans människofientliga och ödeläggande klosterväsen, helgon dyrkan och sakramentsmagi är i alla sina delar avskryvda.»

Med bikt och avlat som inkomstbringande tvångsmedel, samt skärselden som skräckinjagande påtryckning för tröga botgörare, har den katolska kyrkan under hela sin historia i större eller mindre utsträckning utsugit, förtryckt och vilselett människoskarn till blind och livslång underkastelse. Samtidigt har denna kyrka genom sin avlatshandel blivit ett tillhåll för mördare, bolare och månglare, en rövarkula bortom alla historiska jämförelser. Det är ingen tillfällighet att världens minsta stat med världens största kyrka har blivit känd för sitt gangstervälde med tentakler ut över hela världen.

Men ingenting av detta förmår kasta någon mörk skugga över en världsomfattande charmoffensiv med fredstal och försoningsmässor, med vita och svarta i hundratusental i hänryckt beundran och tillbedjan. Kyrkan är stabil, pålitlig och ofelbar, och ensam saliggörande för jordens alla folk. Denna äregiriga och av de heligas blod maktberusade sköka, hör *världen* till. Alla de som mot bättre vetande passivt eller aktivt ger påvedömet sitt stöd, gör sig delaktiga i för syndelserna och avsondrar sig från en sann apostolisk församlingssamfund.

Den nuvarande påven har meriterat sig som kyrkans reseambassadör till hela mänskligheten, och skaffat sig ett legendomspunnet rykte såsom fredsapostel. Att överhuvudet för en så komplicerad kyrkostat och en världskyrka, vars bloddrypande historia vittnar mot den, stiger fram såsom tidens utkorade och utsända fredsduva och blir trodd och mottagen, visar professionalismen och den utomvärldsliga förtrollningskraften i denna världsvida kainsreligion, sammansatt av heden-

dom, judendom och kristendom, stadd i jäsning och omformning.

Nu är han här för att bli en bedja tysta böner tillsammans med den lutherske ärkebiskopen vid St Eriks skrin i Uppsala domkyrka. I mässan officierar den kvinnliga kommendören för frälsningsarmén med högtidlig bibelläsning. I processionen finns hon tillsammans med den kvinnliga missionsledaren för det svenska baptistsamfundet. Påve och samfundsledare banketterar ihop sig i okyrkligt umgänge i domkyrkans regi och festsalar. Sida vid sida vandrar dessa tillsammans för enhet och förbrödring i en kyrklig procession utan motstycke i vårt land. En mäsas för allt folket vid Uppsala högar ingår också i denna manifestation av katolsk överhöghet och värdighet.

Påveprimat, ofelbarhetsdogm, den heliga jungfruns himmelsfärd, mässmysterier, bikt och skärseld, inkvisition och bannlysning och många andra myter, legender, skrock och vidskepelser i katolsk tappning stör inte den samling kyrkliga och frikyrkliga förrädare som med olika motiv har svikit fädernas tro och för folkets gunst sålt sin Mästare.

Alterneringen mellan St Eriks skrin i Uppsala domkyrka och asa högar i Gamla Uppsala är väl på sitt sätt en lägesmarkering bättre än någon.

»Führern, Adolf Hitler, en hängiven beundrare av den katolska kyrkan, adopterade idealets inkvisitoriska doktriner, former och metoder och applicerade dem på sin intensiva jakt mot världsherraväldet.»

Han gjorde makalösa insatser för att snabbt förverkliga dem. Han var emellertid en klantig amatör och misslyckades med att uppnå det mål han drömde om och passionerat kämpade för med utkommenderade och paralyserade människomassor på en civiliserad kontinent; Europa. Trots släktskap i rakt nedstigande led med vaticanfascis-

men blev han en tragisk och fasansfull kort parentes i mänsklighetens historia. Väl är väl det!

Påven däremot, personifierar en ur gammal och flerdimensionell fascism, som så småningom kommer att infiltrera och ockupera hela mänskligheten. Uppsåtet att fortplanta den välkamouflerade och fulländade apartheism, för vilken den katolska kyrkan varit modersköte med fragmentarisk konkretion i bl a det av Sverige bojkottade Sydafrika, kommer att lyckas

Vem skulle idag kunna tänka sig en officiell inbjudan av Sydafrikas statsöverhuvud och kyrkoledare till detta land för att sammanträffa med kungafamilj, statsminister och kyrkliga dignitärer på alla nivåer? Det är tabu.

Världsekumeniken och sekulariseringen har banat väg för den katolska kyrkans kristnade svartkonst, bländverk, prål och falsarier på alla samhällsliga områden. Kyrka och stat ger auktorisation och välsignelse åt nygamla religionssurrogat, ty utdelningen är befäst och ökad makt. Den färgsprakande fascismen i Guds namn med opportunisten som självsäker kusk är just nu favorit bland ödesryttarna. Alla "fredens vänner" satsar på denna, den yttersta tidens lyckohäst.

»Påven är här med alla sina styggelser. Han borde möta allt det bittra motstånd hans fascistiska uppdragsgivare förtjänar.»

Men det är ingen risk, så länge den allmänna opinionen i vår del av världen åter och åter piskas att sila mygg (Sydafrikafascismen) och svälja kameler (den kyrkligt kamouflerade Vatikanfascismen). Detta folk har nämligen mobiliserat hela sin motståndspotential till kamp mot parakyrkliga, kristna högerextremistiska och väckelsekristna fantasifoster utan verklighetsförankring i fosterlandet, samt fascisthårdar på andra kontinenter; därtill uppskrämda av tidens många högljudda antikristliga megafoner.

Den unge, stridbare predikanten, pastor Lewi Pethrus, skall få avsluta detta uppsplitande apropå. Han skrev i tidningen Evangelii Härold år 1927 några rader som verkligen bör räddas ur glömskan. Så här säger han:

»Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbackan!«

KVAR PÅ BÄLLSTA!

Tisdagen den 11 april blev en glädjedag på Bällstalundsskolan. Efter 2 år, då vi undrat, våndats och bett över vad som egentligen skulle hända med Maranataförsamlingens hemvist på jorden, gjorde Stockholms stad en total kövning. Från att ena veckan ha skickat oss hot om vräkning, blev det helt plötsligt nya förhandlingar. Arne Imsen återvände hem till Bällstalundsskolan med beskedet om att Stockholms stad nu var villiga att ge oss långtidskontrakt, stå för reparationer i huset m m.

Beskedet inspirerade vår trofasta medarbetare på Midnattsropet, Irene Dahlberg, att dagen till ära baka en jättetårta i form av just Bällstalundsskolan. AE

Vi har alla rätt... VEM HAR SAGT DET?

ANNONS I DN:

Friheten är död.

Länge leve friheten.

Sex är underbart. Och har

du det med flera, kan

du prova dig fram. Har du det med en, kan du utveckla det.

Vi har alla rätt att prova oss fram till vad vi vill göra, och med vem. Men det är viktigt att vi gör det med ömhet och omtanke.

Du kan aldrig se om din vän är hiv-smittad. Väljer du att ha olika partner och olika former av sex, finns det mycket ni kan göra som är riskfritt.

Använder ni dessutom kondom vid alla sorters samlag, blir sexlivet ännu säkrare.

BIBELN:

Men de återstående människorna, de som icke hade blivit dödade genom dessa plågor, gjorde icke bättring; de vände sig icke ifrån belätena, som de hade gjort med egna händer, och upphörde icke att tillbedja onda andar och avgudar av guld och silver och koppar och sten och trä, som varken kunna se eller höra eller gå.

De gjorde icke bättring och upphörde icke med sina mordgärningar och trolldomskonster, sin otukt och sitt tjuveri. (Upp 9:20-21)

SANKT ERIKSMÄSSA

Den ekumeniska gudstjänst som hålls i Uppsala Domkyrka vid påvens besök, avslutas med att påven och svenske, lutherske ärkebiskopen avlägger visit vid Erik den heliges skrin, som står öster om högaltaret. Där ska de bedja en tyst bön, innan de även besöker Nathan Söderbloms grav. När man läser om Erik den helige, kan man bli konfunderad över att hans ben åtnjuter sådan vördnad.

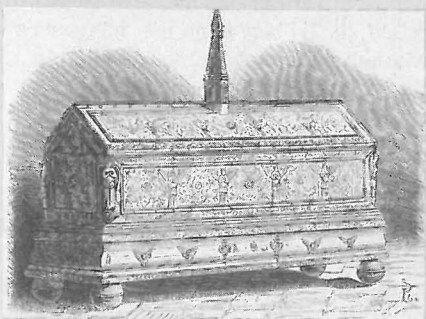
Vi citerar ur en historiebok: »Ingen av Sveriges äldre medeltidskonungar är så omstridd som Erik den helige. Den gamla västgötska konungalängden, tillkommen ett åttioal är ef-

ter hans död, berättar om honom: "Den tolfte var Erik konung. I en olycklig stund blev han hastigt avdagatagen. Han gjorde ständigt goda gärningar, medan han levde, och Gud gav honom god lön därför. Nu är hans själ i ro med Gud och hans helgon och hans ben vila i Uppsala och hava där sett och uppenbarat många fagra jättecken med Guds nåd."

--- Ett mycket omdebatterat påvebrev från 1170-talet, som fördömer en inom det svenska riket förekommande kult av "en man, som blivit död under dryckeslag och rus", har av vissa forskare antagits äsyfta Erik Jedvardssons eftermäle.

Vara hur det vill med detta. From eller suput, vid skrinet där den helgonförklarade kungens ben sägs ligga, ska påven och ärkebiskopen bedja. Om de ber för den dödes själ eller något annat, kunde informationschefen för påvens besök inte svara på när MR forskade i saken.

Påven ska också hålla mässa vid Uppsala tre högar, vilka sedan urminnes tid varit offerplats för hedningarna. Vid »Eriksmässan» samlades man, och helgonkonungens ben fördes i procession dit från domkyrkan. Eriksmässorna var fortsättning av de stora blot, som under hednatiden firades i Gamla Uppsala.

Midnattsropet

Box 20134, 161 20 Bromma,
Tel 08-733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är 60,- per år.
Till Finland, Norge och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Omslagsbild:
Illustration av ULLA CHRISTENSEN.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: TeKå Offset, Bromma 1989

KATOLSKA KYRKAN

Ända från bibelns första bok gick locktonerna ut: »Kom, låt oss bygga en stad, låt oss bygga ett torn som når ända upp till himlen!» Redan där fanns de ekumeniska idéerna: »Vi kan annars bli kringspridda.»

Nu säger ekumenikerna: »Vi är kringspridda, vi måste samlas!» Och så arrangerar man ting som Gud aldrig menat.

Det finns också en annan skara, en som inte lyssnar till det »kom» som Babylon sänder ut. De hör något annat:

»Anden och bruden säga: 'Kom.' Och den som hör det, han säge: 'Kom.'»

Det är nödvändigt med en orientering om katolska kyrkan idag. En speciell utveckling började omkring 1925, då det var en stor ekumenisk konferens i Uppsala med Nathan Söderblom som initiativtagare. Katolska kyrkan sade då ett mycket kategoriskt nej till samarbete med den ekumeniska rörelsen. Denna linje höll man hårt många år framåt.

År 1928 kom påven Pius XI:e med ett dekret där han helt förkastade den ekumeniska rörelsen. 1948 var det en ny påve, Pius XII, som förbjöd alla katoliker att medverka i något som helst ekumeniskt arbete. Katolska kyrkan höll alltså en markant linje mot den ekumeniska rörelsen som uppstod i början av vårt sekel. Praktiskt taget alla övriga större kyrkor samlades och bildade Kyrkornas Världsråd.

På 1960-talet började andra ting hända. Påven Johannes XIII sammankallade det andra vatikankonciliet. Det första hade ägt rum år 1870, där påven förklarades ofelbar. Det var alltså ett mycket betydelsefullt koncilium för katolska kyrkan. Det andra vatikankonciliet inleddes den 11:e oktober 1962. Påven uttalade sig på ett sätt som kom att bli avgörande för utvecklingen i hela världen. Han inledde sina anföranden med att tala om den helige Ande, och den helige Andes hjälp. Det var ett nytt talesätt, något som inte var vanligt bland katoliker. Ett litet exempel är ett citat ur en skrift som heter »Katolska principer för ekumeniken». Den är utformad i detta möte och underskriven av påven och biskoparna: »Alla är ni i Kristus Jesus, den helige Ande har sin bön i de troende och uppfyller och leder hela kyrkan, skapar denna enastående gemenskap mellan de troende och binder alla nära samman i Kristus. Han är ursprunget och källan till kyrkans enhet, *anden* fördelar de olika nådegåvorna och *tjänsterna* och berikar så Kristi kyrka med mångfaldiga gåvor, för att göra de heliga skickliga att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp».

Det här skulle vi alla kunna säga amen till. Det är så många fina formuleringar, så många bibelcitater — men naturligtvis lägger man in andra betydelser i det här. Tydligt var det dock så, att talet om den helige Ande under detta koncilium sedermera väckte frågor. Skrifterna från konciliet kom ut och spreds till de katolska kyrkorna runt om i världen. Detta utgjorde en öppning; det blev tillåtet att tala om den helige Ande och tungomålstalande.

Aktiv kyrka

I slutet av 1960-talet började den karismatiska rörelsen expandera. Det hände en del i de katolska kyrkorna. Man talade om andedop, och menade att utvecklingen var ett direkt resultat av det andra Vatikankonciliet. Flera katoliker fick sina ögon öppnade för den falska lära som katolicismen representerar, och de lämnade kyrkan. Men de allra flesta stannade kvar i systemet. Man kan läsa i intervjuer med dem som varit gripna av karismatiska rörelsen att »vi blev ännu mer hängivna Mariadyrkare, och den katolska läran blev ännu mer levande och verklig för oss», osv.

Tjugo år senare kan vi se resultatet — den katolska kyrkan har fått ett oerhört fast grepp om den karismatiska rörelsen. De katolska doktrinerna har blivit enormt fast nitade i de karismatiskt inriktade grupperna. Man räknar att det idag finns omkring 50 miljoner karismatiska katoliker, därav i USA 10 miljoner. Den nuvarande påven, Johannes Paulus II, har många gånger uttalat sitt gillande av karismatiska rörelsen, och han säger att han som liten pojke i Krakow upplevde andens dop och talade i tungor, och därför har stor förståelse för tungomålstalande. Vi anar att det är ett mycket taktiskt spel. Olika företeelser växer mäktigt fram, och man ser sin chans att införliva dem med det katolska systemet.

Nuvarande påven Johannes Paulus II, arbetar oerhört offensivt när det gäller att

evangelisera och missionera. Det är ganska intressant att lägga märke till påvens resande. 1979 Polen, Irland, Mexico, USA, Turkiet. 1980 Väst-Tyskland, Frankrike. 1981 Filippinerna, Japan. 1982 Nigeria, Benin, Gabon, Ekvatorial-Guinea, Storbritannien, Portugal, Argentina, Spanien. 1983 Polen, Nicaragua, El Salvador, Guatemala, Österrike. 1984 Dominikanska Republiken, Puerto Rico, Sydkorea, Nya Guinea, Solomonöarna, Thailand. 1985 Venezuela, Ecuador, Peru, Trinidad, Holland, Belgien, Luxemburg, Elfenbenskusten, Kamerun, Kenya, Marocko. 1986 Indien, Frankrike, Bangladesh, Singapore, Fidji, Nya Zeeland, Australien, Seychellerna. 1987 Polen, Chile, Väst-Tyskland, USA. Detta är de platser han har varit på, och här lägger vi märke till att många är u-länder, vilket har samband med den missionerande verksamhet man bestämt inom katolska kyrkan.

Den nuvarande påven har tillsatt en speciell avdelning för världens evangelisation. Det är alltså något som är ganska nytt för katolska kyrkan. Den man som fick uppdraget att ansvara för denna avdelning, slog i en katolsk uppslagsbok upp ordet »evangelisation», och det fanns inte med där. Men han förstod tydligen sin uppgift bra ändå, för han har nu en enorm verksamhet. Kampanjen heter Evangelisation 2000, och man vill som födelsedagspresent åt Jesus år 2 000 ge mer än hälften av världens befolkning som katolskt troende. Man arbetar intensivt mot detta mål, och 90-talet blir en period av hård satsning för att nå målet.

Behövs mission bland katoliker?

Den som leder projektet, intervjuades i tidningen Dagen. En fråga gällde om missionärer som kommer från våra länder till Latinamerika ska missionera katoliker, eller är dessa redan omvända? Det skapar frustration hos dessa stackars missionärer som på hemmaplan får höra att katoliker är goda kristna. Projektledaren som heter Tom Forest säger att »det förekommer alldeles för mycket attackevangelisation i Latinamerika, Afrika och Asien. Där rättfärdigar man stöld av får från den katolska kyrkan — sådant kallar man omvändelse, fast det i själva verket bara är en omflyttning av fåren».

Detta är citat från tidningen Dagen, utan den minsta kommentar. Vidare säger han: »våra kyrkor är delaktiga i ett krig, där alla utanför den katolska kyrkan som vill vinna människor betraktas som sektar. Den största insats som kunde göras, vore att få stopp på detta krig.

Evangelisation 2000 har också ett eku-

1 EKUMENIKEN

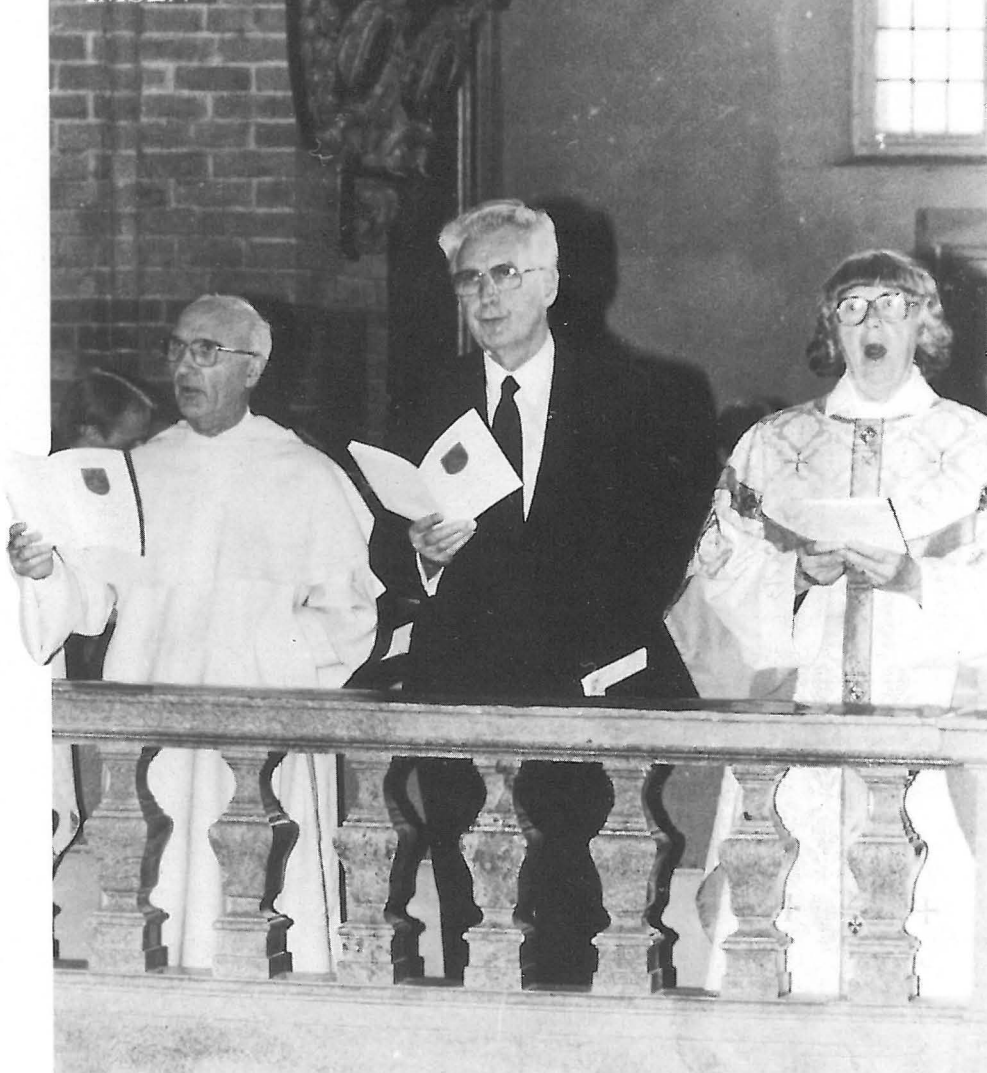
meniskt inslag, även om man inte sticker under stol med det verkliga syftet, att göra människor till övertygade katoliker." Denna man presenteras i den svenska kristna rikstidningen Dagen som ett föredöme i evangelisationsinsatser. "Vatikanen i andens århundrade". "Den helige Ande driver oss att berätta om vår tro". Så ser vi alltså att den katolska kyrkan ändrat attityd i viss mån. Katolska kyrkan höll på att bli isolerad; alla andra kyrkor gick samman och katolska kyrkan blev utanför. Då tog den initiativ: gick till ekumeniska rörelsen och agerade som om den var dess upphovsman. Nu har katoliker fått nyckelpositioner på ett sådant sätt att den framstår som ett katolskt initiativ. Det är märkligt, med tanke på att man under några decennier stått utanför och varit avvisande, medan de andra kyrkorna strävat för ekumeniken. Nu talar man inte längre om de kyrkor som står utanför katolska kyrkan som kättare, utan man säger att de är separerade bröder, och det låter ju finare.

Kaffet raserar barriärer!

På sextioalet gav man från förlaget Fildelfia ut böcker av Nathan Odenvik, och denne gick väldigt hårt ut emot den katolska kyrkan. Artikelserier i tidningen Dagen förklarade vad den katolska kyrkan stod för. Nu har denna tidning helt andra tongångar. Det är alltså samma tidning, men med nytt innehåll. Exempelvis har vi en rubrik som lyder så här: "Svenska Ingrid sänder radio från Vatikanen". Där berättas om den svenska flickan som upplevt som sin missionskallelse att åka ner till Vatikanen och från vaticanradion sända svenska program med information om vad påven talat, och vad den katolska kyrkan har att säga.

I Dagen uppmuntras denna uppgift, och här informeras också dess läsare om vaticanradions sändningstider och frekvens — en utförlig gratisreklam för den katolska kyrkan. Vidare skrivs om pingstvänner, katoliker och baptister som har en tältkampanj tillsammans i Täby utanför Stockholm. Vilken frälsningslära kan manne ha tillämpats? En konferens har hållits, där bl a Olof Djurfeldt, tidningen Dagens chefsredaktör, var närvarande som observatör för den Skandinaviska pingströrelsen, och han talar om öppningar i relationerna mellan de olika kyrkoryktningarna. "Kaffet raserar barriärerna mellan 38 nationers katoliker" skrev han efteråt. Så finns artiklar om hur Gud kallat människor att gå in i kloster. Nunnan är i kloster för att hon älskar Gud! En vacker beskrivning presenteras i Dagen om nunnan och klosterlivet.

PER-ARNE
IMSEN

"Teologen som vill förnyelse i kyrkan" — en annan rubrik i Dagen om en katolsk teolog, som har vissa idéer om strukturella förändringar inom katolska kyrkan. Men naturligtvis inga förändringar som ändrar på läran, utan det handlar om att kyrkan ska kunna profilera sig på ett sådant sätt att den kan bli accepterad av de protestantiska kyrkorna.

Den nya öppenheten

"Maria, ur bilden för människans svar till Gud." Här ställs Maria fram som föredöme för oss. "I världen idag, där mycket gäller som acceptabelt, och där mottagandets grundhållning i stor utsträckning gått förlorat, blir Maria på nytt trons moder, till förebild och hjälp till alla som ger sig helt och fullt till Gud, så att Han kan göra stora ting. Under hela den karismatiska förnyelsens historia, har den katolska kyrkan lyft fram Maria som exempel på en villig människa som sagt sitt ja till den he-

lige Ande, vilket ofta har öppnat för budskapet om andens gåvor". Artikelförfattaren är Olof Djurfeldt. Han har i stor utsträckning gått i bräsch för just den här nya öppenheten mot den katolska kyrkan, liksom även Ivar Lundgren, som redan i början av 60-talet skrev boken "Ny pingst".

I dessa citat jag presenterar, framgår vilken alarmerande utveckling vi är inne i. I ett uttalande av Lewi Pethrus 1925 inför det ekumeniska möte som då hölls i Uppsala, markerar han en väckelsekristen och biblisk syn på dessa frågor. Han var inte rädd för att säga sanningen:

"Katholicismen är i antågande allt mer och mer. Denna sköka, vars händer dryper av blod, denna hemska kyrka, har många miljoner män och kvinnors blod på sitt samvete. Denna samvetslösa påverkryka är på väg att komma in i Sverige igen och detta ekumeniska möte är ett stort steg i utvecklingen

forts sid 26

Belkys Rodríguez är uppvuxen i en pastorsfamilj. Hennes föräldrahemm är också församlingens — kyrkan är byggd i anslutning till bostaden. Esaias, fadern, har själv — tillsammans med några bröder — byggt huset som ligger i ett fattigt, överbefolkat område.

Det är alltid många människor samlade i hemmet — folk är alltid välkomna att hälsa på och huset är öppet och gästvänligt.

Belkys, 26 år är äldst av tre syskon. Redan tidigt bestämde sig Belkys för att bli advokat. Hon hade hört på nyheterna

om jordbruksarbetare som förtrycktes av rika godsägare och det berörde henne djupt.

— Pappa, vad heter de som hjälper den som inte har några resurser, och som försvarar dem som inte har någon hjälp, frågade hon sin far.

"Advokat", svarade pappan. "DET ska jag bli", framhöll hon och började senare studera juridik...

I sommar kommer Belkys till Sverige och här följer en intervju som presenterar henne för läsarna.

Intervju:
ULLA NÄSHOLM

Foto:
STINA FRIDOLFSSON

Belkys 26 år, jur stud. nyinflyttad i gemenskapen i Dominikanska Republiken:

— *Det måste vara en ka*

— De här människorna måste verkligen ha Guds kärlek, som kan lämna sitt land och sitt folk och komma hit till oss för att förkunna budskapet om Jesus. Att ge, inte bara sin tid, utan också sitt liv för okända människor, det är Guds kärlek uppenbarad i tiden.

Det var Belkys första tanke när hon kom i kontakt med Comunidad Maranata i Santo Domingo. Nu har det hunnit gå 6-7 år och Belkys är nu själv engagerad i Comunidad Maranatas arbete

bland barnen.

Det var heller inget som Belkys hade någon tanke på att syssla med.

— Skolarbete eller undervisning var nog det sista jag kunde tänka mig. Jag trodde inte att jag skulle klara av det, eller ha någon hand med barnen. Men nu är jag här och tycker att jag lärt mig mycket medan jag arbetat i skolan.

För några veckor sedan var hon med skolan på utflykt. Barnen tyr sig till henne och hon tar hand om dem

på ett moderligt sätt. Men det hindrar henne inte att vara med i lekarna, åka rutschbana, gunga etc, allt till barnens stora förtjusning.

Hur skedde första kontakten med Comunidad Maranata?

— Allra första gången jag kom i kontakt med Comunidad Maranata var genom ett radioprogram där de första svenskarna i Comunidad Maranata — Stina, Sonja och Viveca — medverkade i ett kristet radioprogram. De

berättade vad Maranata betyder och sedan sjöng de kören: "Maranata". Den kören fastnade i mitt sinne och jag tänkte mycket på vad det betydde och ville gärna lära känna dessa svenskar.

— Det egendomliga var att bara en vecka senare kom de hem till oss och hälsade på. Pappa hade träffat dem under en kampanj och bjudit hem dem. Vi lärde känna dem och sedan har vi hållit kontakt med Comunidad Maranata, som har varit

till stor välsignelse för hela vår familj.

— Jag är med och hjälper till i kommuniteten av två orsaker, kan man kanske säga. Dels har jag förstått att vi själva måste göra något och inte bara vänta på initiativ utifrån. Det finns många analfabeter, både vuxna och barn, vi kan göra *något* för att hjälpa dem. Det är den första orsaken. Den andra orsaken är som jag sa nyss att vår familj har upplevt mycken välsignelse genom kommuniteten här.

Hon nämner bland andra Jeremia, som nu bor i storfamiljen och som är farbror (!) till henne. Belkys far, Esaias, är pastor och det var utanför det hemmet som Stina och Sonja sålde pannkakor — ett försök att dels komma ut till människorna och dels hitta ett sätt att bidra till sin försörjning. Det var något som fick Belkys att undra över vilka dessa svenskar egentligen var som kommit så långväga ifrån och som nu stod utanför hennes hem och sålde pannkakor.

Nu säljer Comunidad Maranata donuts och Belkys hinner också med detta. Hon tycker att det är ett bra tillfälle att få kontakt med människor och kunna ge dem sitt vittnesbörd.

Hur finner du dig tillrätta i kommuniteten? Det måste ju vara en omställning och kräva en del av dig?

Först tänkte jag bara hjälpa till i skolan och resa emellan varje dag. Det var

— Jag har också tänkt på att det måste vara en kallelse att bo tillsammans på det sättet för att kunna förverkliga Apostlagärningarnas ideal. Jag kämpade verkligen med frågan och undrade hur jag skulle handla.

— Det som påverkade mig mycket var en sång i ett möte där Arne Imsen sjöng: "Min svaga hand i din jag lägga får..." Det blev som ett löfte till mig och jag förstod att jag kunde känna mig helt säker och trygg om det var GUD som ledde mig vid handen.

— Mötesformen i kommuniteten tilltalade mig också. Just det här att var och en har något särskilt att meddela, och att man kan göra det i mötena.

— Det var en annan sak som gjorde starkt intryck på mig. Jag blev inbjuden att följa med till fängelset en dag. För mig blev det en anorlunda dag — vi umgicks med våra bröder i fängelset och läste bibeln och fröjades tillsammans med dem. Den erfarenheten ändrade mycket på min inställning och jag förstod verkligen att fängelsemissionen är viktig.

Vad tror du det beror på att så få pastorer och kyrkor har gjort något för fångarna och deras situation?

— Här räknar man engagemang för fångar som t ex utsatts för rättsövergrepp, som ett politiskt engagemang. Man vill inte blanda politik och kristendom, säger man. Jag tror att det är

Belkys säljer donuts tillsammans med ungdomarna i storfamiljen. Fr v: Jeremia, Leni, Orquidia, Belkys.

else att bo tillsammans

besvärligt med transportmedel och jag blev erbjuden att bo i kommuniteten. Jag tänkte länge på det och trodde att det skulle bli svårt att bo med så många människor.

— Men jag har trivts enormt bra hela tiden och när jag ibland åker till mina föräldrar längtar jag till storfamiljen. Nu har jag förstått Ps 133 på ett bättre sätt. Där står det ju: "Se huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans..."

största orsaken till att inte pastorer och församlingar gör något för fångarna, även om naturligtvis inte alla tänker så.

— Det har talats om att vi måste ta del av de behov som finns och på det sättet lättare kunna nå människorna. Jag tänker på Jesus. När han en gång hade talat en hel dag, förstod han att människorna var hungriga. Då gjorde Jesus undret med brödet och fiskarna. Människorna fick äta sig mätta och kunde fortsätta att lyss-

na och blev mer mottagliga för vad de hörde.

Vad ska du göra i framtiden, kommer du att fortsätta utbildningen till advokat?

— Det är svårt att vara ärlig som advokat här i landet och jag har funderat mycket på hur jag skall handla. Men jag kommer nog att fortsätta utbildningen och på det sättet kanske jag kan vara med och hjälpa kommuniteten i frågor som har med mänskliga rättigheter att göra. Jag vill ju använda utbildningen för att hjälpa till

med det jag kan.

— Det är klart att jag fortsätter att hjälpa till i skolarbetet på förmiddagarna. Det går bra eftersom föreläsningarna vid universitetet är på eftermiddagar och kvällar.

Du planerar för att resa till Sverige i sommar, vilka förväntningar har du?

— Jag har alltid vela resa till Europa. Då tänkte jag mest på Spanien — fördelen är ju att språket är detsamma. Men nu har jag blivit in-

forts sid 30

B A B Y L O N

P r e d i k a n a v A R N E I M S E N

»Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor. Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar.»

Hur många skulle ha varit kristna i vårt land om inte kyrkoorganisationerna funnits? Skaror! Vad är det som hindrar medborgarna att höra evangelium och bli kristna? Kyrkorna som presenterar sina program, samfund, traditioner och bekämpar varandra under sken av att vara ekumeniskt sinnade. Därmed bedrar de människorna också med avseende på enheten.

Uppenbarelsebokens 18:e kapitel börjar så här: "Fallet, fallet är det stora Babylon". Nästa kapitel börjar: "Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara i himmelen, som sade: Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud."

Upptakten till kapitel 18 är förfärlig, och svår att tillgodogöra sig, eftersom språket är så annorlunda än det vi är vana vid. Vi läser om en ängel som kom ner från himmelen. Han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Då ängeln utfört sin mission, talas i nästa kapitel om starka röster av en stor skara i himmelen som sade: "Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud."

Det är alltså ett himmelskt ingripande vi blir informerade om, för att vi inte ska överrumplas, utan vara väl förberedda. Då är det viktigt att vi lär oss vad dessa förberedelser handlar om och inkluderar.

Detta att man i himmelen utbrister "Halleluja" när uppdraget utförts, ger klart besked, dels om resultatet — det var segerrikt — men dessutom om att detta är ett positivt budskap, fastän det verkar så skräckinjagande och förfärligt. Det är mycket betydelsefullt när vi nalkas en text av denna karaktär att vi förstår vem som har inspirerat den och varför. I vad mån angår detta oss nu och framdeles? Har det något med vår situation att göra under den tid vi lever?

Vi har en känsla av att mörkret tilltar för varje dag som går. Men här läser vi att jorden blev upplyst av en ängel med enorm makt. Det vi kan registrera med våra fem sinnen stämmer sällan med den sanna verkligheten. Det är sant att det finns en jordisk, tidlig verklighet, men det finns också en himmelsk, som ser helt annorlunda ut. Därför är det nödvändigt att vi som kristna blir orienterade, så att vi vet vad himlen har att meddela. Vad säger Anden idag till Guds församling? Har vi öppna öron till att höra — och sedan också lyda och förverkliga vad Anden manar?

När människor talar om vad som är positivt och negativt, bedömer de oftast fruktansvärt ytligt, med vanliga, vetenskapliga, mänskliga instrument.

Man saknar förmåga att bedöma tingens sant och i överensstämmelse med vad Ordet säger.

Det är oerhört avslöjande att Uppenbarelsebokens 18:e kapitel inleds med Babylons fall. Babylon är ett resultat av mänsklighetens mångtusenåriga strävanden att höja sig över syndens konsekvenser utan personlig omvändelse och gudomlig frälsning.

Alla definitioner och kategorier i den här texten är otäcka. Ingen önskar kontakt eller närmande till dessa företeelser. Man upplever skräck och fasa inför denna typ av osynliga krafter. Det handlar inte om spöken, tomtar och vidskepelser, utan om en osynlig värld som är verklig, och definieras punkt för punkt. När bibeln talar om demoner, så är det demoner. Det är inget lånat uttryck för någonting annat än vad bibeln säger det vara. Det är kroppslösa andar som är ute och söker efter bostad. Demoner har bott i människan som gått hädan. De uppenbarar sig ständigt alldeles speciellt i religiösa sammanhang.

Bibeln säger att Babylon blivit en *boning* för demoner. Det är inte fråga om influenser, tillfälliga angrepp eller attacker; tillfälliga kaotiska förhållanden eller oro och plågor, utan något konstant: Besättelse och ockupation. Det beror på att människan upplåtit bostad åt dessa makter.

När bibeln talar om demoner, så är det i allra högsta grad fråga om religiös påverkan. Människan är egentligen oerhört religiös. Hon vill gärna sjunga psalmer och tillbedja skapelsen. Uttrycka sina religiösa känslor i poesi, toner, ord och annan konst. Hela världen är fylld med människor som uttrycker sina religiösa känslor i sånger, visor, kyrkobesök, riter, ceremonier, pilgrimsfärder, tillbedjan av relikier, helgon, osv.

Den religiösa känslan är oerhört dominerande. Den hittar ständigt nya uttrycksmedel. Babel var inte endast

fullt av demoner, men också onda andar, orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar. De symboliserar idéerna, lärorna som sprider sig över jorden: Socialism, kapitalism, liberalism — politiska idéer, filosofier — alltsammans är inspirerat just av denna makt. Det är svårt för oss att fatta, men så är det.

Det vackraste som har uttalats här på jorden, har vanligtvis uttalats av människor som varit berörda av dessa andemakter. Bildning, naturlig utrustning och kultur är influerade. Konserter, nöjespalats, kyrkor och tempel har blivit tillhåll för onda andar.

Det människan skapar, är ett direkt uttryck för det som bor i hennes väsen, det hon bär och styrs av. Varendra människor på denna jord är inte bara ande-influerad, men demonbesatt. Skriften säger att denna andemakt är *verksam* i de ohörsamma. Det finns ingen anledning att känna sig speciellt glad över detta fenomen. Ändå är det en välsignelse i att detta blir uppenbarhet, för då kan människan bli hjälpt.

Det stora problemet är att just detta faktum lyckas andevärlden dölja och hemlighålla, så att människan menar sig vara fri och självständig, då hon egentligen är träl, och vanligtvis förslavad och behärskad för att tjäna den makt som bor i henne. Ibland finner vi detta i civiliserade former, och ibland i primitiva. Människan är förblindad och ser inte, hon är förmörkad till sitt förstånd och förstår inte, och hon är förhärdad i sitt hjärta och kan inte ta emot hjälp. Det är bibliska uttryck om människans tillstånd, och därför hjälper inga åtgärder att försöka reformera individen. Man lyckas möjligen göra ondskan litet mer raffinerad, mindre förarglig och kanske mera njutbar, och på det sättet mindre störande för en själv och omgivningen.

Det fasansfulla i dessa operationer som pågår med accelererande fart och ökad intensitet är dess mål. Inte att göra individen demonisk eller satanisk i första hand, utan att för evigt skilja människan ifrån Gud. Detta kallar vi förtappelse. Förtappelse är i sig ett otäckt uttryck, men det täcker på intet sätt verkligheten. Det säger inte vad jag förlorar. Jesus använder uttryck som kan ge oss en liten inblick i detta förfärliga tillstånd av evig olycka. Han säger: *"Den som tror och bliver döpt, han skall varda frälst."* Det är ju välsig-

nat och underbart. Men så fortsätter han; *"Men den som inte tror, han skall varda fördömd."*

När bibeln talar om dömd, så är det ett tidligt tillstånd, men när den talar om *fördömd*, så är det förevisat. Då är det helt omöjligt att förändra. Djävulens plan är att för evigt skilja människan från Gud. Hur ska detta gå till? Självklart måste det gå till så att satan genom sina budbärare vinner, erövrar och ockuperar mänskligheten för sina syften. För detta har han enorma resurser. En av dessa kolossala makter är religiös till sin karaktär, och influerar hela mänskligheten.

Allt vi företar oss, är till sin karaktär babyloniskt. Det var inte så från början, men har blivit så, därför att det blivit förorenat och besmittat av den andevärld som vi släppt in över oss, bejakat och anammat. Om detta är sanning, får den här texten andra konsekvenser än om det babyloniska herraväldet är något som ligger bortom och utanför oss, något som vi inte på minsta vis frestas och påverkas av.

Med hjälp av traditionen, våra egna uppfinningar, vår frireligiositet, våra rytmer och sånger har vi skapat ett babyloniskt församlingsliv som är litet mindre demonisk, men i alla fall ett tillfälle för demonvärlden att leka med Guds folk. Vad kommer framtiden att bära i sitt sköte för människor som hört så mycket, men dock är så desorienterade.

Texten börjar: *"Fallet, fallet..."*. Man inleder med slutscenerna. Då vi läser igenom det här sammanhanget, måste vi nämligen ha slutscenerna klara för oss, annars kommer vi inte att förstå vad texten har att säga. *"Fallet, fallet."* Om det har fallit, är det väl ingen mening med att komma med appellen *"Gån ut ifrån henne"*. Man kan inte gå ut ifrån något som inte längre existerar. Men vi ska ha bilden klar för oss: Det vi lämnar, är på väg mot sin slutliga upplösning. Det är *därför* vi lämnar det. Det finns ingen annan väg. Så länge vi har alternativ, kommer vi att gå fram på den väg som kostar minst och verkar enklast och lättast. Men *"fallet, fallet"* är det stora Babylon" är slutscenerna, sista fasen i en mångtusenårig utveckling eller urartning.

Nu är den sista generationen framme vid slutmålet, och frågan är om denna sista generation ska ta sig ut ur katastrofen eller störta samman med denna oerhörda babyloniska uppgörelse.

Budskapet måste få den rätta dimensionen, så vi inte för-

söker göra kristendomen till ett fredsprogram eller ett tänkbart alternativ. Så länge vi har ceremonierna, högtiderna, alltsammans detta som vi på ett eller annat sätt slår vakt om, kommer det inte att bli något allvar i budskapet.

Budskapet kan inte forma oss, så länge vi har en möjlighet att komma undan på ett smidigare, behagligare och bekvämare sätt. Det vi gör är inte motiverat utifrån det vi ser idag, men utifrån det faktum att alltsammans ska störta samman inom kort.

Det babyloniska världsväsendet gör oss väl förberedda att ta emot antikrist. Just genom sin undervisning och livsstil; sitt sätt att tillbedja och sitt mönster av tolerans: ekumenik, kultur, diplomati och makt — alltsammans detta, med dess religiösa kvaliteter och karismatiska fenomen, bereder oss att ta emot och tillbedja antikrist.

Jag är rädd för stora kampanjer och möten. De har något gemensamt med den suggestiva stämning som finns exempelvis vid internationella boxningsmatcher, då människorna samlas i skaror för att kora en mästare. Vi vet att en av två vinner. Den som slår ner den andre blir bejublade och ärad. Där går man efter principen: Den starkaste får människornas tillbedjan. Det är antikristligt. Vår uppgift är inte att bejubla det starka hos människor, utan att hjälpa det som är svagt och eländigt. Det tänker vi inte på i ett sånt här fall, utan ser det ur helt andra utgångspunkter för helt annan bedömning.

På en idrottsarena jagar man en läderkula med luft i. Den som lyckas få in den här läderkulan i mål flest antal gånger är hjälte. Det är så människor skaffar sina hjältar, sina idoler som de beundrar och premierar så att de blir mångmiljonärer.

Om man går in i ett idrottssammanhang och lysnar på tonen i själva spelet, så hör man tillbedjan — extatisk tillbedjan. Sedan kan man gå till ett kampanjmöte, där trettio, fyrtio tusen människor samlas. Där har predikanterna exakt samma strävan som i en boxningsring. De som säger de finaste och bästa sakerna, får de starkaste applåderarna. De har riktiga fighter där de slår ner satan. Det applåderas. Och man tillbeder. Kvalitativt är det samma fenomen. Då säger vi: Det är väl skillnad om man på det sättet förhållar

forts nästa sida

BABYLON

forts fr föreg sida

Jesus! Det är just där fräckheten ligger. Vi påstår att vi förhårligar Jesus, men det gör vi inte. Vi skapar förutsättningar för idoldyrkan, människoförgudning. På det sättet får vi stjärnor som tar över hela världen.

Det är gradskillnader, mellan det som sker i en boxningsring och en väckelsekampanj, men knappast väsensskillnad. Därför måste Gud återföra sin församling till den ursprungliga husförsamlingssamlingen, där de kristna fick sitta ner tillsammans och studera bibeln för att bedöma dagssituationen och sitt eget andliga liv. För enas i tillbedjan och andlig tjänst, utan att överlämna ansvaret på ett fåtal entreprenörer, specialister eller stjärnor.

Om vi inte återgår till detta kommer vi allt mer att bli beroende av de mönster man har ute i världen. Och så är vi med och bygger upp människorna mentalt för att ta emot antikrist. Man byter bara ut orden och namnen. Sätter bara något annat i centrum än Herren Jesus Kristus. Och där har vi det antiskristliga, babyloniska våldet.

Den här texten är fruktansvärt allvarlig. Förstår vi verkligen innebörden i "Fallet, fallet är det stora Babylon" när vi träder fram? Är det denna verklighet som dominerar framtoningen av vårt budskap, så att det vi gör, säger och engagerar oss i är präglad av denna kunskap som icke är ett program och en idé, men en livsstil?

Enda sättet detta kan ske på, är att vi får uppleva den helige Ande. Men den helige Ande kommer vi inte att uppleva så länge vi har något av detta babyloniska väsende. Följaktligen måste vi ledas in i den situationen där det tas ifrån oss. Hur kan detta ske? Naturligtvis måste intresset för dessa ting först och främst dö.

Det heter så här: *"Dragen ut ifrån henne, i mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder, och fån del i hennes plågor."* Vi måste naturligtvis veta vad jag ska dra ut ifrån. Vem är hon? "Dragen ut" betecknar ett uppbrott; en aktiv handling. Inte passivt konstaterande eller försanthållande, utan en demonstration; en proteströrelse, ett uttåg.

Det är inte frågan om att distansera och sedan slå direkt till ro. För sedan kommer nästa direktiv: "Vedergäll henne". I nästa moment är det fråga om att **bekämpa**. Det är inte Gud som

ska vedergälla Babylon. Gud ska slutligen störta henne samman. Men det är vi som ska förbereda det sammanbrottet. Det är vi som ska vedergälla. *"Vedergäll henne vad hon har gjort."* Vad är det hon har gjort, som mer än något annat kan läggas henne till last? Jo, *"genom hennes trolldom alla folk blevo förvillade"*. Miljoner människor går evigt förlorade genom hennes föröfriska konst.

Hennes förfärliga gärning, säger Skriften, är att hon genom sina förföriska konst är den direkta orsaken till att alla folk på jorden är *förvillade*. Förvillade betyder bedragna. De har blivit bedragna med avseende på Gud, Kristus, kristendomen, livet, himlen och helvetet. Detta har alltså hon åstadkommit genom att hon immuniserat mänskligheten med religiositet, och gjort den oemottagliga för korsets evangelium. Nu kräver himlen att hans vittnen avslöjar henne och uppenbarar vilken fruktansvärd förförisk konst och falskhet hon representerar.

Problemet ligger i att vi inför hennes attacker, surdegspinciper och förfärliga makt är så tysta. Vi har fått veta att det är kärleksfullt att tåga. Så skyddar vi detta system så att det kan leva ostört och utbreda sitt världsherravälde med resultatet att mänskligheten blir förtrollad och skaror går förlorade. Hur många skulle ha varit kristna i det här landet, om inte svenska statskyrkan funnits? Skaror! Vilka är det som hindrar medborgarna att bli kristna och höra evangelium? Svenska kyrkan och frikyrkorna! Kyrkorna presenterar sina program, samfund, traditioner osv, och bekämpar varandra under sken av att vara ekumeniskt sinnade. Därmed bedrar de människorna också med avseende på enheten.

Hur länge kan en väckelsekristen vara tyst inför detta, vara solidarisk mot kyrkan och svika människorna? "Vedergäll henne", står det i Skriften. Det innebär att hämnas henne. Hon ska avslöjas. Det tål hon inte. Börja med att försöka slita sönder henne i olika beståndsdelar, tala om vem hon är! Då kommer förföljelsen. Men då finns det hopp. För då är hon i alla fall avslöjad.

Tänk på alla dessa människor, som med sakramentens hjälp går rakt in i helvetet. Bibeln talar om en evig fördömmelse. Människorna vill möta Gud, och får istället möta prästernas sakrament, barn dop och konfirmation för att sedan konstatera att kyrkan, prästerna bedrog dem.

Vi är så babyloniserade att vi tänker mera på vår egen materiella välfärd

och framtid, än vi tänker på det faktum att Jesus kommer när som helst, och skaror ska vakna en gång över det faktum att deras själar är evigt förlorade genom vår tystnad.

"Vedergäll henne vad hon har gjort; ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar; iskänken dubbelt åt henne i den kalk vari hon har iskänkt. Så mycken ära och vållust som hon har berett sig, så mycken pina och sorg mån I bereda henne." Vi har i uppgift att bereda henne pina. Hur ska man pina henne? Hur ska man bereda henne sorg?

Det absolut värsta som kan drabba denna världsmakt, det är det genomträngande och avslöjande himmelska ljuset. Det himmelska ljusets sändebud är outhärdliga och förödande för allt det Babylon representerar. Hon säger: "Jag är drottning". Hon är högmödig och inbilsk. Vi ska förklara för henne och andra: Du är ingenting annat än en kvalificerad ärkehora! Du lever i ett fruktansvärt otuktstillstånd, och bärs upp av vilddjuret som du har försökt dölja. Alla de hemlighetsfulla, hädiska namnen du bär säger sanningen om dig. Det vet inte människorna i världen om, men vi vet vem du är. Hennes gudstjänstliv är öppet och relativt känt, men det hon sysslar med som människor inte känner till, måste vi avslöja — hennes handel med människosjäl.

"Fallet, fallet" — det är slutscenen. Vi måste ha den klar för oss. Men innan slutscenen, ska vi ha lämnat detta system, detta skökövalde. Men vi ska inte bara lämna det, utan också med vårt eget liv som insats protestera emot det. Och hämnas för alla dess fruktansvärda gärningar.

Vi måste tala profetiskt. Frimodigt avslöja. Inte i traditionellt ordnade möten i kyrkor i första hand. Utan på nya platser, i nya samlingar på det sätt situationen kräver. "Vedergäll henne". Hämnas på henne, avslöja henne! Så säger Skriftens ord.

Det räcker inte med att vi passivt registrerar och förklarar. Vi måste aktivt angripa och bekämpa. Då frälsar vi våra själar och blir bevarade ifrån den babyloniska förbannelsen. Amen.

Finns även på
KASSETT

Se sid 30

Mitt i pressläggningen fick vi rapporter från Norge att Pilgrimsfolket på ett något drastiskt sätt markerat att de inte har del i den samfälliga välkomst- och hyllningskör som annars Norge både som nation och kristenhet betygat påven vid det första besöket någonsin han gjort i landet. MR gjorde en telefonintervju med Jan-Egil Hafsahl under en nattsändning som hade Katolska kyrkan som tema, apropå det nära förstående påvebesöket i Sverige. Dagen därpå var påven i Tromsø, och även där hade det lilla, men naggande goda Pilgrimsfolket sina representanter...

Vi låter först Jan-Egil berätta vad som hände i Trondheim:

— Jag har just nu kommit från en resa till Trondheim som ligger drygt 50 mil norr om Oslo. Det är den andra platsen i Norge som påven besökt.

Vi kom till platsen någon halv timme innan kortegen skulle komma från flygplatsen. Den gick raka spåret till Nidarosdomen, där det skulle vara en stor gudstjänst, vilken överfördes via monitorer ut till torget, där pyntade och festklädda skaror stod för att ta emot påven.

Vi hade med oss en jätteaffisch som gick några meter upp i luften.

Den varnade för katolska kyrkan och ekumeniken.

Förutom denna affisch hade vi med vår tidning »Pilgrimen» av vilken vi tryckt ett temanummer om den katolska kyrkan, och flygblad som hade några bibelcitater, bl a ur Upp 18: »*Dragen ut ifrån henne, I mitt folk.*»

Vi marscherade upp hela huvudgatan där kortegen skulle komma, bar plakaten och delade ut tidningar och flygblad. Detta skapade en väldig kalabalik. Polisen hade gått ut med försäkringar om att de var förberedda vad som än kunde hända, men helt uppenbart var de inte riktigt förberedda. Det tog litet tid, innan de visste hur de skulle handla.

Hur många var ni? Hundra?

— Nej då. Vi var fem styc-ken! Det skakade om riktigt ordentligt. Man blev överrumplade. Då kortegen kom, beslutade man dock resolut att det här inte gick för sig, så man plockade bort mig, som bar plakaten.

Så i Norge har man alltså inte demonstrationsfrihet?

— Tydligt inte. Vår tidning var också ett problem.

Jag försökte hänvisa till press- och tryckfrihet, vilket den polis som tog hand om oss sa att den gäller i Norge — men inte denna dag.

Det vill alltså säga att när påven kommer, avskaffas mänskliga fri- och rättigheter?

— Helt uppenbart är det så i Norge. Men man hade litet olika uppfattning om detta. En del tyckte »släpp dem, låt dem få gå med sin tidning», andra tyckte att »det här går inte för sig». Man visste inte riktigt. Men så kom besked från högre ort att »de ska åka in» — det var inget mera snack om saken. Så när kortegen kom, åkte man iväg med oss i polisbil.

Påven kysser norsk jord.

Vi kom till polisstationen där man tog mot oss och sa att »ni får väl sitta här ett tag, sedan får ni tillbaka era tidningar». Men undan för undan ändrade man uppfattning, och när vi sedan påpekade att man lovat lämna tillbaka vårt material, då sa polisen att »det har vi aldrig någonsin sagt».

Först fick vi sitta i en foajé och vänta, sedan kom besked från polismästaren att vi skulle sättas litet längre in. Man visiterade oss då, tog av oss skor, bälten, kloc-

kor — och satte oss på fylleceller. Bland oss var en pensionerad dam på sjuttio år. Efter mycket om och men fick hon åtminstone en stol att sitta på. I fyllecell finns annars bara golv och väggar.

Vi fick besked om att man skulle hålla oss kvar där på obestämd tid. De höll oss tills påven gjort sitt i kyrkan och åkt kortegevägen ner igen. Då släppte man oss.

Det var inte händelsevis en ekumenisk gudstjänst?

— Det var visst en ekumenisk gudstjänst med stora toleranser! Hela norska kristenheten i norska nationaldräkter hälsade påven välkommen. Vi satt under tiden på fyllecell.

Så kom en jurist och gick genom tidningen Pilgrimen, och när han läst igenom vårt budskap, fick vi besked om att Pilgrimen är indragen, och i beslutet stod att den skulle överlämnas till »destruktion».

Allt detta blev föremål för uppmärksamhet från pressen. Både lokalradio, närradio och flera tidningar, tyck-

tryckfrihet upphör en sådan dag, som polisen sa till oss. Följande dag fick MR rapport om hur två systrar från det lilla kämpande Pilgrimsfolket gjorde en paus i sin korvförsäljning i Tromsø, ritade plakat, och tog med sig dem och Pilgrimen till den stora utomhusmässan påven hade där på morgonen.

De två flickorna kröp under avspärningar, undvek detektorer, lyckades nå fram till den plattform varifrån påven skulle tala. Där nedanför vecklade de ut de affischer de haft dolda under sina jackor, höjde upp dem som varnande väckelserop till den stora folkmassan som stod och väntade på världskyrkoprelaten: »*Norsk kristenhet — fly katolicismen och den falska ekumeniska enhetsväckelsen!*» stod det på affischna.

Också i Tromsø blev ordningspolisen helt handfallen. De som reagerade snabbast var tysk TV, som höll på att springa omkull de demonstrerande systrarna i iver att filma dem. Ett stort pressuppbåd fanns på plats, fotade och noterade.

När poliserna reagerade, försökte de övertala flickorna att lämna platsen, vilket de alls inte ville göra, då de ansåg sin uppgift angelägen.

Slutligen tog polismakten helt resolut och bar dem därifrån, inför hela folkskaran och pressen.

Två annars så blyga flickor fick inför hela norska folket ensamma göra vad en samlad kristenhet borde ha gjort — markera att katolska kyrkans överhuvud, med allt vad denna världsmakt representerar, inte bör välkomnas!

De unga damerna fick sitta på fyllecell tills påven var klar med sin mäs- sa i Tromsø, och deras tidningar och affischer beslagtogs.

Enligt Jan-Egil Hafsahl som haft telefonförbindelse med dem, var de ändå mycket glada, och fortsätter sin korvförsäljning med större frimodighet efter att ha lytt sitt samvetes och bibelns bud.

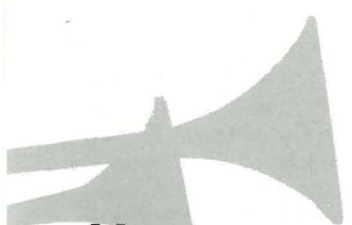
te att det gick litet för långt.

Den största tidningen i Trondheim gjorde en intervju med mig. Aftenposten skrev och citerade hela texten på affischn.

Det blir nu rättegång; jag kommer att överklaga beslutet, så vi får avvakta det politiska efterspelet.

Det här påvebesöket har alltså fört med sig avslöjanden om hur stora friheter man egentligen har när det kommer till kriter?

— Ja, det är så stora friheter att yttrande- och

MARANATA!

MARANATA, det är ett arameiskt uttryck som betyder: DU VÅR HERRE KOM!

Långt innan det i kristenheten fanns ens en tillstymmelse till någonting som kunde kallas vigda kyrkorum, kloster och heliga orter, kanoniserade helgon och relikier, mariakult, ordnar och synoder; samt innan kyrkokonst och kyrkomusik gjort sin entré, och krucifix och andra lånade symboler var nödvändiga komponenter för den kristna gudstjänsten; medan ännu dekorativa ämbetskrudar, kyrkliga ceremonier, processioner och rangskillnader i påvar, kardinaler, biskopar, pastorer och lekmän var helt okända företeelser för kristen tro, tillbedjan och mission, skrev aposteln Paulus i sitt första brev till den församling i Korint, som han själv hade grundlagt, några väsentliga och uppskakande ord i avskedshälsning till adressaten:

— Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. **MARANATA!**

Vid denna tidpunkt existerade inte några kristna teologiska fakulteter, seminarier eller andra lärosäten utom församlingen. Förtrollande ord som exempelvis sakramentalism, klerikalism och celebration var inte ens nämnda, och dess nuvarande motsvarigheter i kyrkliga sammanhang långt mindre uppfunna. Mäsoffer och vigvatten, konsekration, transubstantiation, och avlat har sitt ursprung i en helt annan sfär. Kristendomen var ursprunglig, ung, oförsörd och äkta i sin bekännelse till och presentation av Herren Jesus Kristus och sina pretentiösa krav på individens omvändelse till Honom. Den framträdde i enkelhet, innerlighet, hjärtlighet, uppriktighet, sanning och frimodighet i oskuldsfull glädje och avskildhet utanför och bortom tidsålderns profana och religiösa maktspel. Det var kristna utan kulturvittring och aspirationer på religiöst eller politiskt världsherravälde aposteln manade:

— Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad, **MARANATA!**

Det kristna livet hade inte hunnit systematiseras och den andliga verksamheten ännu mindre förkvävt av legalism och formalism. Den kristna församlingen var orädd, entusiastisk och visionär och utgjorde en politiskt ofarlig, fattig, men frisk population, en liten homogen opinion, vilken mäktiga män, myndighe-

ter och visa herrar inte lyckats ringa in, kartlägga och exploatera. Ännu fanns det inget forum i den trängda och numerrätt underlägsna kristenheten för akademiskt pladder om ekumeniska, social-etiska och karismatiska vägar till och engagemang för en ny världsordning i ett sönderfallande världsrike: Storkonferenser, koncilier och kyrkomöten var ännu inte etablerade maktcentra.

På aposteln tid levde kristendomen sitt suveräna uppståndelseliv i lärjungars ödmjuka Kristusefterföljelse. Det ursprungliga trosinnehållet och de personliga upplevelserna stod oantastade och hade inte tuggats sönder av gräsnagarteologins upplysningsteorier och synkretism.

Paulus formade genom sin förkunnelse en radikal kristen front mot materialism och mångguderi. Han kämpade primärt för individens omvändelse, förvandling och frälsning utan samhällsreformatoriska program eller ambitioner; i intensiv opposition mot rationalister, formalister, moralister och idealister med renlevnadsfilosofier, politiska utopier och mönster för självfrälsning, samhällsförbättring och evolutionistisk paradisycka för den opånyttfödda mänskligheten. Missionsteologin var entydigt frälsningsmotiverad och oberoende av samhällssystem och strukturer.

Makthavare på olika nivåer stämplade och föraktade denna obetvingliga livsrörelse. I små och enkla sammanhang växte den ändock till och framtonades och avhånades officiellt som trångsynt sekterism, fanatism, statsfiendlighet och världsfrånvändhet. Den unga kristendomen var nämligen provokativ och konsekvent i tvåfrontskriget mot å ena sidan religiös ljumhet och likgiltighet och å andra sidan skrock, vidskepelse och ockultism hos en sofistikerad kultur- och maktelit i ett pluralistiskt samhälle. Och tålig, mild och utgållig under spontana eller organiserade anstormningar från lejda orosstiftare och inpiskade pöbelhopar — det himmelska Lammets synliggjorda gränsmöten med det förkroppsligade romerska vilddjuret.

Korset, det mänskliga hatets och den gudomliga kärlekens brännpunkt och mäktigaste manifestation, skilde och förenade, avslöjade och överskydde, krossade och uppbyggde, dödade och le-

vandgjorde, avskärmade och utsöndrade mänskligheten i oförenliga motsatser i kristliga eller antikristliga livsvärderingar och gemenskapsformer. Den urkristna församlingen visste Guds rikets gränser och respekterade dem.

Ur rastlös iver och rörlighet, med enklast tänkbara former för personliga kontakter och direkta kommunikationer med omgivningen, exploderade en missionsstrategi, som på kort tid förde Kristustron, provisoriskt och okyrkligt till världens ände.

Utan skådespelseffekter och apparationer förkunnade och demonstrerade livet den nya tidsålderns kategoriska frälsningslära om individens omvändelse, personlig tro, medvetet dop, inneboende uppståndelsekraft och frimodigt uttåg ur föreningsväsende, falska lojaliteter, förvaltningar, akademier, kollegier, nöjesliv, karriärer, gillen, mysterier och kulthus.

Den urkristna församlingen var avskild, beslöjad, fri och epokbildande med avvisande attityd till och oförsonlig uppgörelse med den belevade sköko-religiositetens ogenerade världskurtis, erövrarlist och ohämmade maktberusning.

Missionssituationen ändrades emellertid relativt snabbt och radikalt under efterapostolisk tid. Endast några generationer och den växande kristenheten var en politisk maktfaktor, väl medveten om sin styrka. Sekulariserad och institutionaliserad, med statliga fullmakter och ämbeten och statsreligions status, var denna kristenhet medlet till att det nu blev en statsangelägenhet att kristna världen och därmed immunisera folken mot urenvangeliet.

De utomvärldsliga kännetecknen förkvävdes succesivt under denna kvalfyllda avsondringsprocess bort från själva urkristendomen. Den unga kristendomen hade fått sin farligaste motståndare i sin egen skapelse, på sitt eget territorium — kyrkokristendomen med dess sakramentsmagi, svartkonst, kanoniserade fabeldogmer och utombibliska traditioner.

Maranata är fortfarande ett genomträngande väckelserop till alla tiders kristna bekännare. Uppbrottet stundar, tidernas största evakuering är nära förestående. Denna apostoliska maning är ett uppenbarelsens givakt, och påminner också oss om tidens slut och livets eviga förlängning, vårt saliga hoppas uppfyllelse, kroppens förhärlikande och församlingens hemförlovning från en dyster vildmark.

— Låtom oss alltså gå ut till honom utanför lägret och bära Hans smälek, ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden. ■

Citat ur "Kyrka och stat i bibelns sista bok". Av AXEL ANDERSSON år 1944. På sin tid missionsföreståndare i Svenska Missionsförbundet.

Nya testamentet talar mycket om Kristi blod men aldrig om dess färg. I stället möta vi det märkliga uttalandet om dem, som komma ur den stora bedrövelsen och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. De himmelska väsenden, som tecknas i boken, sägas också vara klädda i "vitt linne, skinande och rent". Det är vackert och enkelt. Det står i harmoni med sinnets renhet och rättfärdighet hos dem, som tjäna Gud.

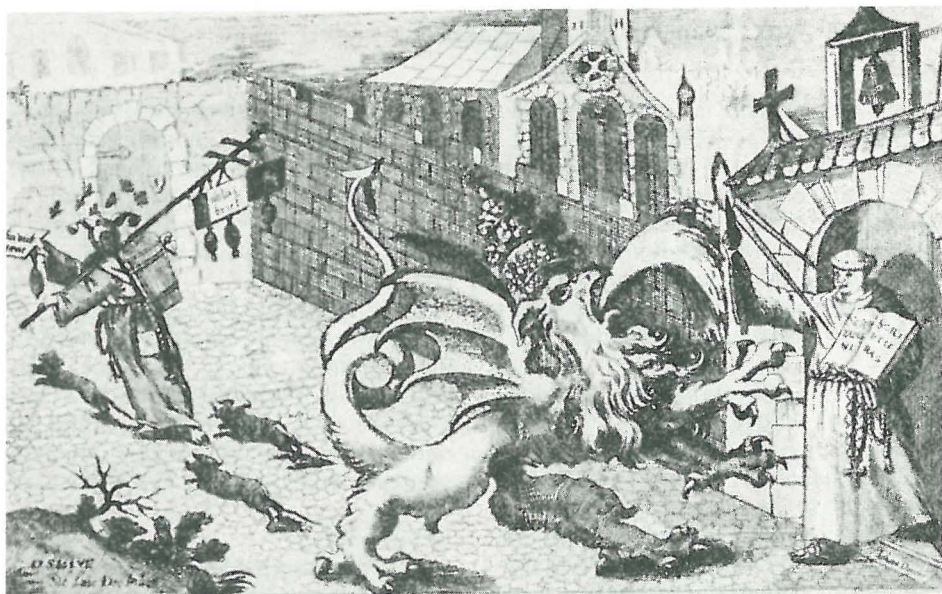
Den röda färgen däremot är i Uppenbarelseboken det ondas färg. Draken och vilddjuret äro röda. Och den kvinna, som rider på vilddjuret, är iförd en röd skrud. Hon var "klädd i purpur och scharlakan", heter det.

Det är icke utan skäl, som den romerska kyrkans präster fått namnet de röda. Liksom de försöka att förena det onda och det goda i samma kyrka, så kläda de sig även i rött och vitt. Det är då naturligt, att det röda mest uppmärksammas, liksom det onda, som denna kyrka gör, överstiger det goda, som hon kan räkna sig till godo. "Rött är", säger en författare, "färgen på kardinalernas dräkter: deras hattar, kappor och strumpor äro alltid scharlakansröda. Det är också färgen på kardinalernas vagnar liksom på deras hästars mundering. Vid offentliga fester och processioner hänger man scharlakan ut från fönstren på de hus, processionen drager förbi.

Påvens kappa är fodrad med rött, mattan han går på är röd och den dräkt, som hans pojkvakt bär, är också delvis röd. Ingen kan taga upp en bild av Rom utan att se, att denna färg är den dominerande."

Men denna stolta historia samt denna yttre rikedom, makt och glans äro icke nog ersättning för att hon sålt sin själ. Det är en intoleransens och förföljelsens väg hon gått. Och för att främja sina syften har hon begagnat sig av världsríkets tvenne stora maktmedel, våldet och listen. Hennes diplomater äro berömda och med skäl. Ty de ha överträffat alla andra. Hon har, för att tala med Uppenbarelsebokens bildspråk, tagit intryck av det djur, på vilket hon rider, samt begagnat sig av dess hjälpmedel, när hon sökt behärska det.

Hon yves av denna sin ställning, därför att hon mera jagar efter denna världens goda än efter Guds rike. Hon är sig själv nog och anser sig icke behöva böja sig för någon annan. "Utan kyr-

»Skämtbild» om påvens raseri över de tesar Luther spikade upp. Luther höjer ett ljus som kastar belysning på bibeln. Avlatskrämaren flyr, påven i form av ett rovdjur blir maktlös. Kopparstick av I Dreyer 1617.

kan, ingen frälsning." Så lyder hennes stolta proklamation. Likt församlingen i Laodicea säger hon: "Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet." Därför har hon intet annat svar på de övriga kyrkornas förslag om samarbete än detta: "Det står eder fritt att som ångrande barn komma tillbaka till den moder, från vilken ni vandrat bort. Hennes kärlek är varm och hennes förlåtelse stor för den, som bekänner och ångrar sina fel mot henne." Med någon annan än den, som underkastar sig henne, vill den romerska kyrkan icke ha någon gemenskap. De som ej böja sig för henne, bli i stället föremål för hennes hat.

Detta hat gent emot oliktänkande har under gången tid, så länge statsmakten stod till hennes förfogande och hjälp, resulterat i förföljelser av en långvarighet, grymhet och blodighet, som står utan motstycke i de religiösa förföljelsehistorierna. Och de ha riktats mot alla Jesu lärjungar, som hon av en eller annan anledning hyst bitterhet emot. Den romerska kyrkan har med den yttersta konsekvens undertryckt alla frihetsrörelser. Den stora synden har, efter hennes sätt att se, varit den, att någon vågat opponera sig mot hennes herravälde.

I berättelsen säges, att kvinnan var "drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod" (kap 17:6). Den ängel, som visar Johannes Babylons slutliga undergång, säger, att man däri "såg profeters och heliga mäns blod, ja, alla

människors blod, som hade blivit slaktade på jorden" (kap 18:24).

Man har beräknat, att femtio millioner människor blivit dräpta av den romerska kyrkan under dessa genom århundraden sig sträckande förföljelser. Det är framför allt genom inkquisitionen (den "heliga tjänsten"), som detta skett. Den gick från land till land, så långt den romerska kyrkans makt kunde möjliggöra detta. Den som en gång råkat i inkquisitionens klor, var så gott som försvarslös och hjälplös. Och denna inkquisition nöjde sig icke med att avliva sina offer. Innan döden kom, fingo många av dem genomlida tortyr, så utstuderat grym och plågsam, som det stod i människomakt att åstadkomma. Dess fängelsehålor voro över all måtta fasansfulla. Många fingo försmäkta i dem, tills döden kom som en befriare. Särskilt den spanska inkquisitionen har förskaffat sig en hemsk ryktbarhet.

Vid vissa tillfällen anordnades större blodbad. Så i Frankrike under den sk Bartolomeinatten, då en 30 000-40 000 människor dräptes. Det var först upplysningstiden och den tolerans, vilken därunder kom till synes, som började omöjliggöra förföljelserna. Men den intolerans och det hat mot dem, som ej ville erkänna den katolska kyrkans härskareanspråk, vilka voro den djupaste orsaken till förföljelserna, förefinnas ännu i rikt mått. Det är bara tidsförhållandena, som hindra inkquisitionen i dess arbete, ej en förändrad vilja hos den katolska kyrkan. ■

Citat ur "Ekumeniska mötet i bibelns ljus". Av LEWI PETHRUS år 1925

Det finns särskilt tre drag angående skökoväsendet, som jag vill framhålla.

Först och främst är det fråga om en stor sammanslutning av alla kristna samfund på jorden (Upp.13).

Det skall bli en stor religiös makt i den yttersta tiden, som skall stå som ett stort religiöst trustväldet vid sidan av det stora politiska trustväldet.

Det är alldeles riktigt. Det är vad bibeln säger skall ske. Och en dag skall kyrkan, denna stora religiösa federation i världen, bli ett språngbräde för Antikrist. Den kommer att vara en plattform för vad Skriften kallar »det andra vilddjuret» eller »den falske profeten». Det ekumeniska mötet är därför ett väldigt tidstecken.

Här talas så tydligt som möjligt om vad man vill, och det är bildandet av en organisation, som skall sammansluta alla kyrkor till en enda kyrka. Det är målet. Och i denna stora alla kristna samfund omfattande kyrka vill man ha påvekyrkan i första ledet. Det har man icke förut sagt så tydligt, men nu säges det klart och tydligt i detta ekumeniska möte.

Det är alltså det ekumeniska mötets stora tanke, för så vitt mötets främste talare tolkar densamma, att *en gemensam stor federation* av alla religiösa samfund bör åstadkommas. Och alla som deltagar i detta möte borde veta, att så är.

Om man något litet känner till den katolska kyrkans tillvägagångssätt, är man frestad tro, att även detta, att romerska kyrkan nu uteblivit från ekumeniska mötet, ingår som ett led i en väl uttänkt plan. Det skulle varit värre att förena de andra kyrkorna, om den romerska kyrkan redan varit med. Men sedan de alla är förenade, är det mycket enklare att förena det hela med Rom.

Ett annat drag, som jag ser hos Uppenbarelsebokens sköka, är att *hon associerar sig med de maktägande på jorden*. Det står om henne: "Hon, som jordens konungar hava bedrivit otukt med och av vilkens otukts vin jordens inbyggare hava druckit sig druckna."

I 3:e versen i 18:e kapitlet står det:

"Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne" — det är, som vi förstår, andligen talat — "och köpmännen på jorden hava skaffat sig rikedom genom hennes omåttliga vällust."

Det är ganska märkligt, att det i denna bibelvers är fråga om politiska och kommersiella saker. — Man talar också mycket om det ekonomiska livet i dessa möten. Det är kyrkans frieri till dem som för närvarande äger den ekonomiska och politiska makten i världen.

Men varför upprepades sådant nu?

Jo, därför att Sveriges kyrka efter reformationen aldrig varit så nära katolicismen, som den nu är. All denna grannlåt, såväl i Uppsala som vid öppnandet av denna konferens i Storkyrkan, är en slående illustration till skildringen i Upp. 17:4. Du kan läsa Dagens Nyheter eller Svenska Morgonbladet och så läsa Upp. 17:4. Det är ungefär samma ord, purpur, scharlakan, ädla stenar, pärlor, gyllne kalkar. Man nästan häpnar inför den slående likheten.

Det är några fruktansvärda saker som sammanhänger med detta. Ett sådant möte som detta måste nödvändigt bidra till att *andliga gränslinjer utplånas* — gränslinjer som är tydligt utmärkta i Guds ord och som måste upprätthållas, om ett verkligt, andligt liv ska kunna existera i Guds församling. Här är icke fråga om huruvida man är frälst eller icke.

Det skulle se mycket illa ut, om man toge upp frågan om personlig frälsning inför konungar, ministrar och andra höga herrar, som man smickrar och själv mottager smicker av.

Det är fruktansvärt, att man tar med ogudaktiga människor av alla slag och så säger, att man vill utföra Kristi församlings uppgift i världen. Borde man icke först se till att få människor omvända. Men här står vi inför detta, att man vill ha med hela kristenheten i en världskyrka, där man icke längre fäster sig vid personlig omvändelse utan blott, att man är född i ett kristet land och godtager kyrkoformen, även om man opponerar sig mot den kristna lärans viktigaste grundsatser.

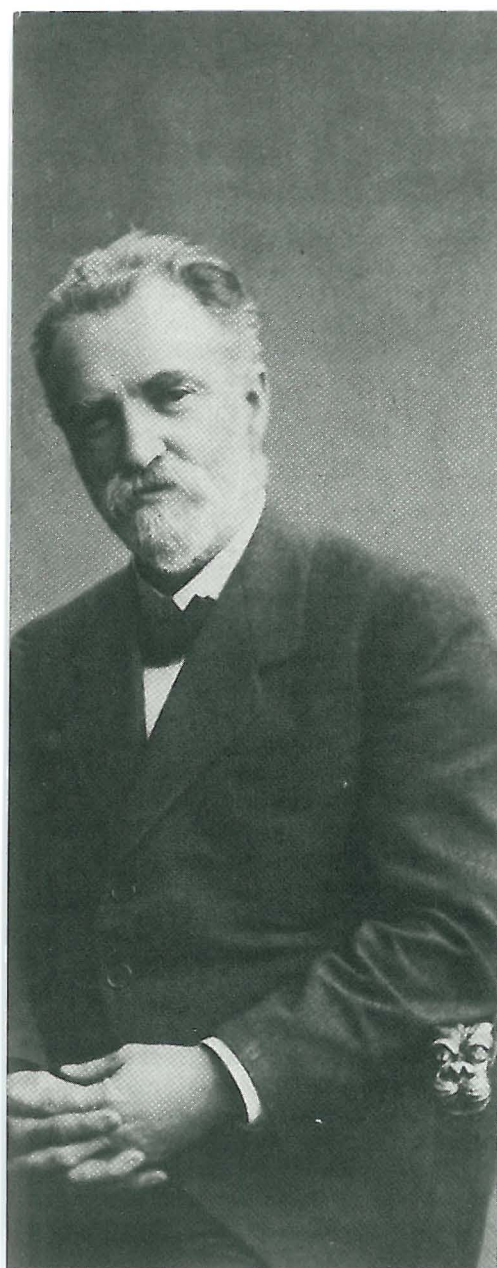

Pingstväckelsens pionjärer i Norden: I och T B Barratt, Norge, varnade i skarptog fart under 20-talet.

Huru allvarligt är icke detta! Jag tänker på de frikyrkliga, som kommer med och träffar präster av alla slag. Det är klart, att ett sådant möte måste trubba av känslan för den personliga frälsningens betydelse. Så fort man går med i en sådan sammanslutning, så måste man lägga åt sidan denna fråga. Man samlar sig om andra stora mål, som man säger.

På detta sätt kommer det ekumeniska mötet att bidra till nyteologiens framryckning och att sålunda grundvalarna för den levande kristna tron upprives.

Huru skall de frikyrkliga kunna hävda sanningen om personlig omvändelse som villkor för medlemskap i församlingarna, dopsanningen och andra bibliska läror, då de allierat sig med världskyrkorna! Saken är den, att man, utan att man vet eller förstår det, glider in i något, som man egentligen inte vill komma in i. Men man är där, och så måste man plåna ut gränslinjerna.

Petrus, Sverige (till vänster på bilden) dalag för de ekumeniska strävanden som

Detta möte är en oerhörd fara också därför, att det förbereder katolicismens intåg i landet. Säg vad man vill — detta är ett faktum, som ingen människa kan tillbakavisa.

Katolicismen är i antågande allt mer och mer — denna sköka, vars händer dryper av blod, denna hemska kyrka, som har många millioner mäns och kvinnors blod på sitt samvete; denna samvetslösa påvekyrka är på väg att komma in i Sverige igen, och detta ekumeniska möte är ett stort steg i utvecklingen mot detta mål. Katolikerna är mästare i att arbeta bakom kulisserna, och det är icke tu tal om att icke ett sådant arbete pågår också i Sverige.

Detta ekumeniska möte är den största förberedelse för katolicismens införande i vårt land. Man står ju och beklagar sig över att man icke har sina »romerska bröder» ibland sig. Detta är en av de värsta faror, som det ekumeniska mötet har med sig. Och Gud förbarme sig och hjälpe svenska folket att vakna inför detta. ■

Citat ur "Den kristna församlingen" kapitel: "Församlingar man inte kan ansluta sig till." Av T.B. BARRATT

De första kristna krävde personlig tro på Jesus och upplevd frälsning före församlingstillhörighet."

"2. De första kristna församlingarna praktiserade endast ett dop. De visste inte om spädbarnsdopet.

3. Apostlarnas beslut var avgörande för alla församlingarna då dessa var inspirerade av den helige Ande.

4. Församlingar som stänger för den helige Andes verksamhet och förkastar Andens dop med tungotal och nådegåvor ska man inte tillhöra.

5. Inte heller kan vi tillhöra församlingar eller ansluta oss till sådana som utnyttjar världsliga medel för att främja Guds verk."

"6. Varje församling som öppnar sina dörrar för någon form av modernism är en dömd församling...

7. Det är inte heller sunt att ansluta sig till sådan som är vacklande i sin förkunnelse med hänsyn till de bibliska sanningarna..."

"Man inbjöd aldrig en icke troende till medlemskap i församlingen — icke med vett och vilja. Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i stor ära. Apg 5:13. Därför var det ock utanför stadporten, som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smälek. Hebr 13:12-13.

Vi bör icke ansluta oss till och tillhöra församlingar, som har ett obiblistiskt system. Man visste inget om påvedöme, biskopssäte, årskonferenser eller generalkonferenser, synoder eller landsråd med bestämmanderätt över de lokala församlingarna. Varje församling var oberoende och hade självbestämmanderätt över sina angelägenheter. Den ena församlingen kunde söka råd av en annan, som den insåg kompetent till att vägleda och hjälpa. (Apg 15:1-2) Under de första församlingarnas tid var apostlarnas beslut avgörande för alla församlingarna, då dessa var inspirerade av den helige Ande (Apg 15:28), och även i våra dagar

skall apostlarnas bestämmelser gälla såsom församlingens grundlag. Något nytt tillägg till bibeln godkännes icke.

De församlingar som stänger för den helige Andes fria verksamhet och förkastar Andens dop med tungotal och nådegåvor, bör man icke tillhöra eller sluta sig till, eftersom de står i direkt strid med Guds ord och den helige Andes verksamhet. (Matt 3:11, Apg 2:4, 1 Kor 14:39-40)"

"Dragen ut ifrån henne! Det är med dessa ord Herren uppmanar sitt folk att lämna Babylon. Namnet är en hemlighet (Upp 17:5), men närmare beskriven är hon mor till skökorna och till styggelserna på jorden. Hon var drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod då Johannes såg henne, och han förundrade sig storligen. Hon satt på vilddjurets rygg klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor, men i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet. Det är den avfälliga församlingen som har friat till världens gunst och auktoritet för att kunna behålla sin maktställning i världen. Den låter sig bindas av världsliga myndigheter och ledas av världslig makt. Den underordnar sig orättfärdiga och köttsliga bestämmelser för att kunna upprätthålla sin maktställning."

"Var och en kan förstå att här avses kyrkostaten och statskyrkorna, men inte bara dem — här avses alla kristna samfund och institutioner som har kommit i beroendeställning till den politiska eller ekonomiska makten eller annat inflytande som är världsligt till sin art och utestänger, om än i ringa grad, den andliga kraften och Jesu evangeliums fulla värde. Självfallet är det många allvarliga och bra kristna, som ännu inte sett faran av denna kompromiss mellan den andliga och köttsliga makt, varför de stannar där de är i god tro. Men tiden är nu kommen, då Herrens förmaning må bli till en hjärteangelägenhet också i detta avseende: Dragen ut ifrån henne, I mitt folk! ■

EVANGELII HÄROLD

Tidning för andlig väckelse och fri mission.

arne Heigri

Den andra samfundsfrågan var: "Hur ställa sig de moderna allianssträvandena till Bibelns lära om Andens enhet, och vilken ståndpunkt böra vi intaga till dessa allianssträvanden?"

En broder hade därefter ett uttömmande och grundligt inlägg i frågan...

Om man för ett 20-tal år sedan hade föreslagit troende kristna i vårt land allians med tex katoliker, hade de alla tagit hatten av och sprungit sin väg. För tjugo år sedan skulle alla frikyrkliga bestämt gillat den ställning, som vi pingstvännen intaga till de moderna allianssträvandena. Men nu är det annorlunda. Nu synas de frikyrkliga ledarna ej sky allians med några, knappast med själve påven i Rom.

Förr visste de frikyrkliga, att de hade verkliga bibliska sanningar att föra fram och att stå för. Många av dem hade fått utstå både fängelse och andra lidanden för sin tro. Och det var just därför, att de ej kunde svika dessa san-

ningar, som de fingo lida. Talaren hade hört sin egen mor berätta, huru hon en mörk kväll, för att ej bliva stenad av rasande motståndare, hade måst smyga sig bort till en vik av Vänern för att där undfå dopet. Det är helt naturligt, att man, då man varit med om sådant, ej sedan kan anse dopet oväsentligt och utan vidare pruta av på den sanningen för att få allians med dess motståndare. Baptisterna ansågs nog fordom mycket partiska, men det var nog en partiskhet, som Gud bekände sig till. Att hålla fast vid de bibliska sanningarna, som Gud gjort levande för våra hjärtan, är icke partisinne. Partisinne är att hålla fast vid människor och mänskliga inrättningar, så att ej Guds riksintresse blir medelpunkten i våra strävanden. Det har nu emellertid blivit mycket annorlunda bland en stor del av baptisterna. För att kunna alliera sig med andra frikyrkliga samt med världskyrkorna, hava de måst låta kärleken till sanningen fara.

Evangelii Härold nr 26/1927

Det var omöjligt för en Karl Andersson i Vaxholm, en F.O. Nilsson och en Näs Per Persson att alliera sig med den kyrka, som lärde, att syndernas förlåtelse erhålles genom nattvarden och att en människa födes på nytt genom barndopet. En sådan kyrka bestormade de för att rädda dess medlemmar från dylika villfarelser. Men fyrtio år senare bryta deras andliga arvtagare staven över dem för deras trångbröstadeförfarsätt och ingå allians med den världskyrka som de gamle gingo ut ifrån. Borde icke blotta tanken härpå väcka de frikyrkliga till en allvarlig självrannsakan?

För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud, att jag får tillhöra en andlig riktning, som konsekvent hållit sig utanför detta ödesdigra alliansväsen. Det finns även många tusen troende i Sveriges bygder, som hoppas och bedja, att varken hän eller hot må kunna förmå de fria församlingarna i vårt land att förena sig med denna ekumeniska nedgångsrörelse. Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka, att dess folk aldrig givit efter för alliansivrarnas ofta hänsynslösa påtryckningar.

Den dag, vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moderna allianssträvandena.

Citat ur "Tidens Tecken". Av THORALF GILBRANDT år 1975.

Känd och respekterad förkunnare inom pingstväckelsen i Norge och Norden. Han har gett ut en rad böcker som behandlar det profetiska ordet och några bibellexikon.

Om det skall bli någon enhet mellan katolsk och protestantisk tro, står det helt klart att det blir protestantismen som måste ge vika. Påvekyrkan har inte gett upp en enda av de villfarelser som förorsakade reformationen. Tvärtom har man gått längre bort från biblisk tro och sanning.

Den romersk-katolska kyrkan är en märklig historisk företeelse. Det är den kyrkan som härstammar från gamla tidens "allmänna kyrka". Många av kristenhetens frommaste själar och största personligheter har tillhört denna kyrka. Än i dag finns det skaror av gudfruktiga människor inom den katolska kyrkan, både bland dess lekmän och inom prästerskapet. Dessa uppriktiga människor lever efter det ljus de har fått, och Herren känner de sina.

Men som religiöst system är katolicismen utan tvekan det allra värsta som någonsin existerat på denna jord, både inom och utanför kristenheten. Det är ett villfarelsens system som har

lett miljoner av människor till evig förtappelse, och Romkyrkans historia är den blodigaste förföljelsehistoria som denna värld känner till. Detta är sanningen om den kyrka, som Nathan Söderblom, den ekumeniska världsrörelsens fader, kallar för "den mest storstilade organisation som någonsin har existerat".

Romkyrkan är i princip intolerant. Redan 1179 beslutade påven att fullständigt utrota alla kättare. Genom århundraden följde så den katolska kyrkan detta program. Katolska inkvisitorer terroriserade Europa. Historien kan berätta om tillfällena när ända upp till 3 000 människor blev brända på samma bål.

Ingen vet antalet på den katolska förföljelsens offer. Men det uppgår till miljoner. 50 miljoner är angivet. Den katolska kyrkan är den största förföljelsemakt som någonsin existerat.

Under andra Vatikankonciliet gick man så långt att man bad mänsklighe-

ten och kristenheten om förlåtelse för all förföljelse i forntiden. Det lät bra, men ingen skall för ett ögonblick tro, att den katolska kyrkan har gett upp sin maktpolitik. Fortfarande gäller det "ofelbara" påveordet: "Det är en hjord och en herde. Herdens auktoritet inkluderar de två svärden: det andliga och det världsliga." Påve Pius IX förklarade att det var en villfarelse att hävda religionsfrihet för andra än katoliker. Hur detta påveord skall kunna förenas med andra Vatikankonciliet uttalande om religionsfrihet är inte lätt att säga. Men ännu så sent som 1895 skrev en respekterad katolsk publikation om den spanska inkquisitionen på följande sätt:

"Å, dessa bålens välsignade lågor! Genom dem har hundraden och åter hundraden av själar blivit räddade bort från villfarelsen och kanske den eviga fördömsens avgrund genom att några få människokryp blev röjda ur vägen."

Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken!

EH nr 50/1927

Såsom en allmän regel framställdes följande:

1) Samfunden som helhet betraktade och deras ledning i synnerhet stå emot den sanning om Andens verk, som Gud givit oss att bära fram, därför kunna vi icke alliera oss med dem.

2) De frikyrkliga samfunden göra gemensam sak med de stora världsskyrkorna i danandet av en kyrklig världssallians. Därföre gäller det för alla andliga människor att taga avstånd från dessa samfund, om de ej vilja vara med i dessa strävanden, som ytterst förbereda Antikrists framträdande. De andliga kunna icke vara med i denna skötkotrust, om de ej vilja bli besmitta-de i sin ande.

3) Samfunden ha inom sig teologer, som arbeta på att uppriva kristendomens grundvalar. Vi måste taga avstånd från dessa nyteologer och från varje samfund, som hyser dem inom sig, om vi ej skola besmittas och göra oss delaktiga av deras synder (1 Tim. 5:22).

Evangelii Härold nr 27/1927

Ur förord till "Blod som ropar" (Monica Farrell).
Av pingstpastor GÖSTA LINDAHL, som översatte denna pamflett 1953

De häpnadsväckande grymheter den katolska kyrkan förövat ned igenom tiderna torde för de flesta vara välbekanta.

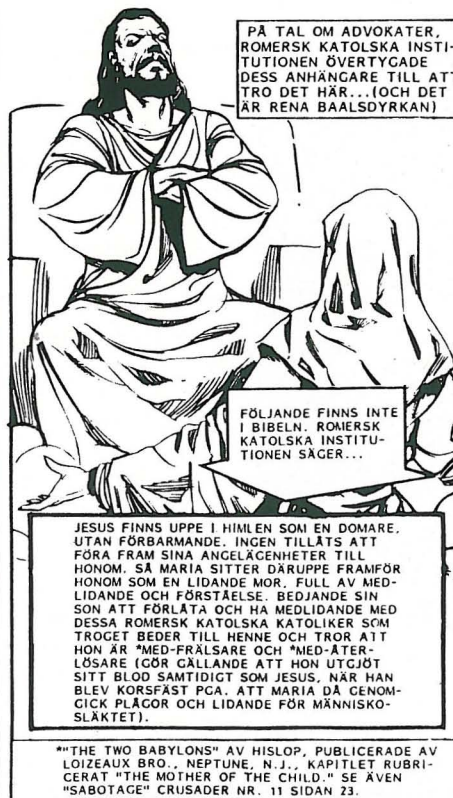
Originallets titel (Glupande ulvar) är utan tvekan rätta beteckningen på människor, som kunna utföra dylika bestialiteter. Det var mästaren från Nasaret, Jesus Kristus, som först använde orden om "glupande ulvar, som komma i fårakläder."

Något falskare, vederstyggligare och mera främmande för Bibelns kristendom än katolska kyrkans lära och väsen torde icke kunna uppvisas.

... blod som ropar är en vädjan till mänskligheten (...) att vara på vakt mot den oförsonliga politik romersk katolska kyrkan bedriver under religionens täckmantel.

EN ANNAN VERS SOM PRÄSTERNA HATAR: "OCH OM NÅGON SYNDAR, HAR VI EN FÖRESPRÅKARE HOS FADERN, JESUS KRISTUS, SOM ÄR RÄTTFÄRDIG."

*INGEN RÄTTFÄRDIG FINNES, INTE EN ENDA. ROM.3:10 ALLA HAR SYNDAT OCH SAKNAR HÄRLIGHETEN FRÅN GUD. ROM.3:23
**HAN HADE INTE GJORT NÅGON SYNQ, OCH INGET SVEK FANNIS I HANS MUN. 1 PETR.2:22

Ur serietidningen ALBERTO, självbiografisk skildring av f d jesuit-prästen Alberto Rivera, som blev frälst.

»Av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden hava skaffat sig rikedom genom hennes omåttliga vällust.»

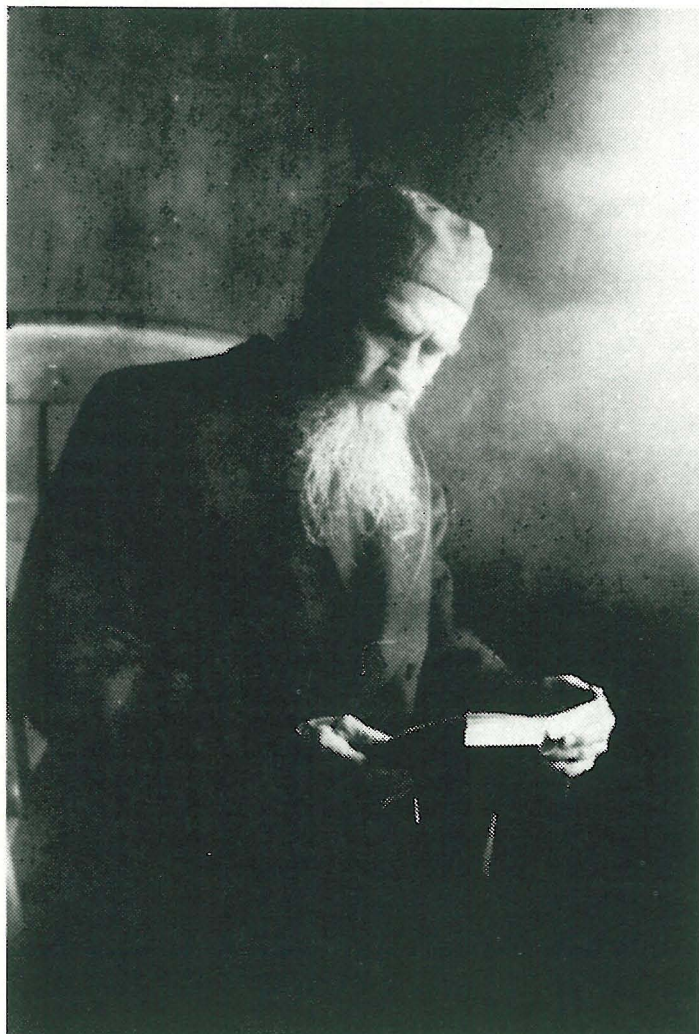
Och jag hörde en annan röst från himmelen säga:

'Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del i hennes plågor.

Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar.

Vedergällan henne, vad hon har gjort, ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar; iskänken dubbelt åt henne i den kalk, vari hon har iskänkt. »

Upp 18

Citat ur "Andens lag".

Av N.P. WETTERLUND

Han var kyrkoherde i Floda vid sekelskiftet. Under en mångårig, svår sjukdomstid mognade detta kända bokverk, som utkom åren 1910—1912

net. Med detta troll-namn trollar hon hundratals millioner paddmänniskor — in i himmelen. Jesuiterna äro hennes förnämsta trollkarlar och besvärjare. I de 5 bokstävernas Jesus-namn och alltså i Satans och djäfvulens namn och med hans makt och hjälp ha de bortbesvurit alla Guds väckelser och varningar genom Herrens heliga. Troll-Rom har en förfärande trolldomsapparat i sin "läro- och kyrkobildd åt vilddjuret", som

är världens yppers-ta troll-lära och troll-kyrka. Om du går in i en sådan kyrka och har prima förstabudskänsl, då känner du de hvita trolldomsdjäflarna sväffa som på tyska, mjuka och ljuftva ugglevingar och utandas en hemskt salig och hänförande ande, så att de förvillade, både fromma och ofromma, bada i tårar och häfva sig i suckar, pustar och allahanda troll-kramp och tro sig vara i 3:e himmelen, under det att de äro i den första himmelens ljufliga trollregioner.

Den romerska skökan är själfva ärketrollpackan. Och hon är moder till trollpackorna på jorden.

Hon har födt dem i äktenskapet med trollgubben, som är kattbjörnen, och alltså i äktenskapet med själfva utrollet, som är Satan. Och hennes svenska dotter är välbevandrad i trolldoms-konsten. Den lutherska förfalskare-kyrkan i vårt land är en gammal inbiten trollkåring. Hennes "blotta och bara instrumenttro" är en äkta trolldomstro. Hennes sjuksidigt ande- och budlösa

"klenod", som allsidigt kringgår den eviga tubudslagen för personlig frälsning, är en ypperlig trolldomsklenod. Hon har borttrollat, bortbesvurit Luthers förstabudsfullbordande tro och förstabudsfullbordande rättfärdiggörelse. Därmed har hon bragt öfver vårt folk en förfärande olycka. Det är, som hvar och en ser, ett förtrolladt, förblindadt och förhäxadt folk, som nu med stormsteg rusar mot afgrunden.

Den svenska trollpackan har "i Guds namn" förtrollat millioner padd-själur — in i himmelen. Jesu juridiska straffsummeblod, som icke finnes till, är hennes förnämsta trollformel, med hvilken hon tror sig kunna besvärja synd och död, djäfvul och helvete. Hennes dop, konfirmation och nattvard äro trollmedel, som hon fått hela det svenska vilddjursfolket till att flitigt begagna sig af. Hennes predikningar äro trolldomspredikningar, som föda trollpaddor med lammhorn.

Och äfven småkyrkorna äro trollpackor, så långt de äro skökor. Äfven här trollar man flitigt och ihärdigt och är väl bevandrad i "svartkonsten".

Den allena frälsande och evigt oeftergiftliga förstabudsfullkomligheten med "den första kärleken" och "de första gärningarna" är äfven här en främling och pilgrim, såsom vi ofta sett. Också här föder man trollpaddor med lamm-horn och prisar och försvarar dem såsom dufvor.

Ja, de flesta kyrkor och bönhus i vårt land äro icke Smyrna- och Filadelfia-lokal, utan trolldomslokal, där tusentals padd-präster och padd-predikanter trolla frälsning utanför frälsningslagen, alldeles som trollkåringen i fähuset trollar mjölk utanför mjölk-lagen. Det är en hemsk och förfärande sanning, att hvarje sön- och helgdag, då det ringer samman, är det mestadels sammanringning till trolldom. Ja, där ligger en fasansfull sanning i den starke ängels ord: "alla folk blefvo förvillade genom din trolldom". ■

Alla kristna folk äro förvillade genom trolldomsväsendet från sköko-Rom. Hela kristenheten är, i stort sedt, ett trolldöme. Och de troende i alla kyrkor äro till största delen antingen helt och hållet eller delvis förvillade. Ty det allena frälsande förstabudsalltet, som dödar trollpackan och gör bruden, finns icke. Man har antingen såsom Judas stannat före pingst hos merguden, eller såsom Efesus sjunkit ned i en sekunda pingst, eller såsom Laodicea helt och hållet fallit ut ur pingst. Så är man trolldomstroende. Och af sådana förtrollade troende vimlar det i alla kyrkor. De ha ingen aning om den allena frälsande och evigt oeftergiftliga förstabudsfullkomligheten. De vilja icke ens höra talas om den. De äro förhäxade.

Den romerska skökan är själfva ärketrollpackan. Hennes försanthållande frälsningstro är en trolldomstro. Hon lägger frälsningen i påfvens namn, "det enda namnet i världen". Det är trolldomsfrälsning i trollnam-

Katolska Kyrkans Konstitution

GUNNO ANDERSSON

KYRKANS LEDNING

Biskoparna utgör tillsammans med påven kyrkans högsta förvaltning. De har inte bara ansvar för sina egna stift, utan också för kyrkan som helhet. Var biskop har rösträtt och säte i de allmänna koncilierna (kyrkomötena). Biskopens uppgift är att sända ut missionärer och hjälpa fattigastift. Den viktigaste uppgiften är dock att styra och leda stiftet (herdeämbetet). Han har det största ansvaret för gudstjänstlivet i stiftet (prästämbetet) och som stiftschef att förkunna Kristi evangelium (lärarämbetet).

Biskoparnas ämbeten är ett direkt arv från apostlarna, som de får genom biskopsinvielsen. Biskoparna är påvens medarbetare och inte hans funktionärer. Påven hedrar vissa biskopar genom att ge dem titeln kardina. Deras antal är ett drygt hundratal, och det är dessa som väljer nästa påve.

PÅVEN

Påven är som biskop av Rom aposteln Petrus efterträdare. Sedan långt tillbaka har denna egenskap varit den sammanhållande faktorn i den katolska kyrkan. Från år 756 fick påven jordiska domäner att härskas över, och han blev jordisk furste och uppträdde också som sådan i den dragkamp som följde med olika kejsare. Först då kyrkostaten

upphörde år 1870, blev det slutlig förändring på detta. Utvecklingen har gått mot en uteslutande religiös betydelse av påvens roll. Därigenom känner han ansvar inte bara för den katolska kyrkan, utan för hela mänskligheten.

HUR PÅVEN BLIR VALD

Påven blir vald på livstid i »konklav». Det innebär att kardinalerna som utgör valförsamlingen, är inlåsta tills de är eniga om en kandidat. Principiellt kan vilken katolsk man som helst bli påve, och det har faktiskt hänt att valet fallit på en som inte varit prästvigd. Denne har då efter valet blivit vigd till biskop med säte i Rom.

KURIAN — DEN HELIGA STOLEN

Påven är omgiven av medarbetare som tillsammans utgör hans ordinarie »regering» och som med ett gemensamt namn betecknas *kurian*. I denna ingår olika kyrkodepartement, de s k romerska kongregationerna. Var och en av dessa kongregationer leds av en kardinal. Dessutom finns ett råd av sju biskopar som inte har säte i Rom, knutet till varje kongregation. Alla funktioner är utsedda på fem år.

PRÄSTER OCH DIAKONER

Präster är biskoparnas medhjälpare, och de har tillsammans med honom ansvar för stiftet som helhet.

Biskopen är enhetens garanti på stiftsplanet. I spetsen för varje församling står en föreståndare som kan ha en eller flera kapellaner.

Det stora flertalet av den katolska kyrkans präster lever i celibat, dvs, är ogifta. Orsaken anses vara att prästen helt ska kunna ägna sig åt att vara själasörjare och stå till allas tjänst. Celibatbruket är väldigt gammalt, och blev i medeltiden ett påbud i den västliga delen av den romerskkatolska kyrkan. I den östliga delen av kyrkan existerar emellertid icke detta krav. Frågan om celibatet och kvinnliga präster är idag under debatt, mycket p g a att prästernas antal sjunkit markant. Många lämnar prästtjänsten just för att gifta sig.

DIAKONTJÄNSTEN

I den gamla kyrkan fanns både manlig och kvinnlig diakoni (församlingstjänst), men den kvinnliga diakonin i katolska kyrkan är nu helt absorberad av klosterorden. Genom handpåläggning blir diakonerna upptagna i kyrkans tjänst. De skiljer sig från prästerna först och främst för att de inte kan ge avlösning vid skriftemål eller läsa mässan. Predikan, dop och annan församlingstjänst hör däremot till deras funktioner. De kan dessutom vara gifta.

EKONOMIN

Vatikanens intäktskällor:

a) Avkastningen på den kontantsumma som gavs till den nygrundade Vatikanstaten 1929 från den italienska staten.

b) Två gånger om året blir det i hela kyrkan upptaget kollekt som sänds till Rom, där den ena helt går till missionsarbetet.

c) Vatikanen har några lönsamma företag, dagstidningen »Osservatore Romano» och Postverket.

d) Övriga aktiva, som byggnader, bibliotek och konstskatter, ger liten eller ingen avkastning.

Vatikanens utgifter är driften av påvestolens organ, personallöner till ca 1000 anställda, subventioner av olika slag, representation, samt underhåll av byggnader, konstverk och bibliotek.

STIFTETS FINANSIERING

Biskopsstiftet i den katolska kyrkan är självförsörjande. Församlingsmedlemmarna ska principiellt bidra med kyrkoskatt, men på frivillig väg. Kollektorna som upptas vid gudstjänsterna kan användas till församlingsarbetet. Om medlen inte skulle räcka till, får man bidrag från Rom.

Ordenssamfunden är självförsörjande och råder själv över sina ägodelar.

Vid större utgifter, som vid nybyggnader, behöver katolikerna i Norden hjälp utifrån. Det mesta kommer från tyska katoliker.

KYRKAN BINDER FRÅN VAGGA TILL GRAV

Om man kommer in i det katolska systemet, där man åberopar Jesus, Petrus, Paulus och alla helgon för att styrka sin auktoritet, och där man lär att den största synden är att lämna katolska kyrkan, så behövs mycket kraft för att lämna det. Andra religioner som åberopar andra urkunder, är inte tillnärmelsevis så farliga som denna kyrka, som genom sina dogmer och sin sakramentalism utöver inflytande långt in över de väckelsekristna leden.

KATOLSKA KYRKAN kallar sig själv »den allena saliggörande kyrkan», och gör anspråk på att vara den enda sanna kyrkan.

Den enda kyrka som Kristus grundat.

Denna kyrka har genom historien sökt utbreda sig efter i huvudsak två linjer, en som syftar till yttre maktställning, och en med det uttalade syftet att fånga själarna bl a i sakramentalismens, helgondyrkans och ritualismens snaror.

Så menar man att det finns fyra stycken bevis på att den katolska kyrkan är den av Kristus grundade, och enda sanna kyrkan.

Kyrkan skall vara *enig, helig, katolsk* (d v s allmän) och *apostolisk*.

När man säger att den skall vara apostolisk, menar man att hennes ledare måste vara rättmätiga efterträdare till apostlarna, och framför allt Petrus. Man hävdar med bestämdhet att den enda kyrka som uppfyller dessa krav är just DEN ROMERSK KATOLSKA KYRKAN.

Dessutom menar man att det är den katolska kyrkan som genom den apostoliska succesionen har förvaltat den muntliga tradition som har lika stort värde för de kristna som skriften har. Man menar att många av de sanningar som Gud givit åt kyrkan inte finns nedtecknade i bibeln, utan »först så småningom», uppenbaras.

Därför behöver kyrkan också, jämsides med skriften, den muntliga tradition som upptecknades av kyrkofäderna. Som stöd för detta åberopar man bl a Jesus, när han säger att — Sanningens ande skall leda eder fram till hela sanningen. Och Paulus när han skriver till församlingen i Tessaloniki om de lärdomar som han meddelat församlingen antingen muntligen eller genom brev.

Därför säger man helt följdriktigt att — kristna som tillhör ickekatolska trossamfund vet oftast inte att den Katolska kyrkan är deras rätta hem, de äger inte hela sanningen, utan är utsatta för många villfarelser, de saknar också många av nådens gåvor, men även för dem har Kristus dött,

Foto: REIN VÄLME,
Kyrkliga Bildbyrån

och kyrkan ber och frambär mässoffer även för dem.

Man hävdar att — Kristus är vår herde, genom påven och biskoparna och genom dem så regerar han över oss.

DE HELIGAS SAMFUND

Kyrkan, eller de heligas samfund, består av tre delar. För det första av Den Stridande Kyrkan, vilket är de troende på jorden. För det andra av Den Triumferande Kyrkan, vilket är helgonen i himmelen. För det tredje av Den Lidande Kyrkan, vilken befinner sig i Skärselden.

När det gäller Skärselden menar man att den som »dör i nådens tillstånd», men ännu inte är fri från alla synder och syndastraff, inte får komma in i himmelen — »Ty intet orent skall komma dit in», utan först skall det göras bot. Därför kommer denne först till skärselden där han renas och får möjlighet att göra bot för sina synder.

— De arma själarna i Skärselden är fyllda av bitter ruelse över sina synder och av brinnande längtan efter den Helige Gode Guden. De måste genomgå svåra lidanden för att göra bot för sina synder. Deras största smärta är att de inte får skåda Gud, deras största tröst är att de snart skall få se honom och bli räddade för evigt.

Själarna i skärselden kan själva ingenting göra för att förkorta sina lidanden, men Kristus, deras förlössare, beder oavslåtligen sin Fader att de må få nåd, och genom honom också Maria och de andra helgonen i himmelen. Genom Kristus kan också vi be och offra för de arma själarna så att de snart blir lösta från sina lidanden.

SAKRAMENTEN

Den katolska kyrkan menar att den är den enda förvaltare av sakramentet.

Det finns sju stycken sakrament som täcker in hela livet från vaggan till graven. Antalet har varierat under historien, som mest trettio-fyra stycken, men på ett kyrkomöte fastställdes att det

var sju stycken.

När det gäller tron så lär man att den undfås genom dopet. Trons tillväxt sker genom kyrkans lära, undervisning, förvaltning och förmedling av sakramenten.

Man säger bl a att — Mot tron syndar framför allt den, som frivilligt tvivlar på tron eller genom egen skuld tror på något felaktigt; svårast syndar den som avfaller från tron, eller förnekar tron, t ex den som utträder ur den katolska kyrkan.

Det är alldeles självklart att man genom denna systematiska bearbetning vilseleder och snärjer människor. I den katolska katekesen heter det t ex så här:

— Den katolska kyrkan lär oss vad Gud har uppenbarat, ty Gud ville att hans mångfaldiga visdom nu i och genom kyrkan skulle bli vår kunning. Därför måste vi lyssna till kyrkans tro, och tro allt hon ålägger oss att tro.

DOPET ELLER PÅNYTTFÖDELSENS SAKRAMENT

Fundamentet är dopet. Dopet kallas också »pånyttfödselsens sakrament», och genom dopet mottages barnet genom prästen, av Guds kyrka. Och genom prästen hälsas hon välkommen till kyrkan av helgonen, Kristus och Anden. Genom dopet får hon också tillgång till kyrkans rika skatter, bl a de övriga sakramenten. Ty det är genom sakramenten det Gudomliga livet skänkes åt henne. Hon får också genom dopet tillgång till budorden som visar vägen till himmelen, och tillgång till Kristi exempel.

I dopet *bekänner* barnet sin tro, *avsvärjar* sig djävulen och *lovar* att leva som ett Guds barn. Nådens liv blir barnets egendom när faddrarna bär fram det, hon blir ett Guds barn, får tro, och blir arvtagare till det eviga livet.

Man talar också om en prägling som sker i dopet. Kristus sätter en outplånlig stämpel på dopkandidatens själ. Dopet kan därför aldrig göras om. Präglingen är ett insegel på att dopkandidaten är Kristi lärjunge, och för

alltid skall tillhöra honom och vara hans medarbetare.

Genom dopet blir barnet också en lem i Kristi mystiska kropp, och upptagen i kyrkans gemenskap; kort sagt, barnet blir en pånyttfödd kristen.

Dopet är porten in i Guds rike, och den tro som mottages i dopet skall sedan växa till genom kyrkans undervisning.

KONFIRMATIONEN ELLER BEKRÄFTELSENS SAKRAMENT

Konfirmationen betyder att innebörden i dopet bekräftas. Grunden för den katolska konfirmationen finner vi i Apg 18:14.

I konfirmationen uppfyller Kristus konfirmanden med den Helige Ande, och det nådens liv som mottogs i dopet kommer till mognad och växer till.

Även i konfirmationen sker en prägling, det sätts ett outplånligt märke på konfirmandens själ, ett insegel på att konfirmanden är Kristi Stridsman och Medarbetare i hans rike. Vidare ger Gud genom denna handling den Helige Ande till underpant, så att människan får kraft att uppfylla den uppgift som Gud gett.

ALTARETS SAKRAMENT — EUKARISTIN

Altarets sakrament ingår som en del i mässan, som i stort sett är detsamma som nattvarden. Eukaristin betyder lovsång och tacksägelse. När människan deltar i detta, deltagar hon redan nu i himmelens bröllopsfest.

Man lär att när Jesus säger — Detta är min lekamen, förvandlas brödet och vinet till hans lekamen och blod, och det kvarbliver bara till »yttre gestalt». Man menar att i brödet och vinets gestalt frambar Jesus sig själv som ett offer åt Gud, och samtidigt gav han åt lärjungarna mat och dryck.

När Jesus säger — Gören detta till min åminnelse, så lär kyrkan att Jesus ger apostlarna fullmakt att fira den heliga eukaristin. Också de skulle efter hans död förvandla vinet och brödet till

Text:
**KJELL
HÅGERMAN**

hans lekamen och blod.

Den fullmakt som Jesus här överlämnar, har från apostlarna övergått till deras efterträdare i ämbetet, och det finns bara en apostolisk kyrka. Den Heliga Romersk Katolska Kyrkan, vars ledare är efterträdare åt apostlarna och framför allt Petrus.

Man lär att man — mottager Kristus hel och odelad, hans kött och blod, kropp och själ, mandom och gudom, i eukaristin.

Detta förvandlade bröd förvaras på ett alldeles särskilt sätt.

— De heliga hostior som ej utdelas under den eukaristiska måltiden förvaras i tabernaklet på altaret, så förblir Kristus i sakramenten närvarande bland oss även sedan den Heliga mässan firats. Också de troende som ej kan deltaga i det heliga mässoffret har sålunda möjlighet att motta Herrens lekamen. Det gäller framför allt sjuka och döende. Alla troende kan besöka Kristus i altarets allraheligaste sakrament, prisa honom och tillbedja honom. Han är närvarande så länge brödets och vinets gestalter finns kvar.

Det allraheligaste sakramentet handhaves med synnerlig vördnad, de heliga hostierna förvaras i dyrbara kärl. Framför sakramentsaltaret böjer vi knä, och i närheten av tabernaklet brinner ständigt sakramentslampan, som utvisar att här förvaras det allraheligaste sakramentet på altaret för tillbedjan. Menigheten faller då på knä för att tillbedja Herren och tacka honom för hans kärlek och bedja honom om hans hjälp.

forts sid 31

"Är påven min fader?"

"Ej heller skolen I kalla någon på jorden eder 'fader', ty en är eder FADER, han som är i himmelen." På nytt tycktes Kristus tala till mig: "Varför kallar du prästerna för fader och påven för allra heligaste fader? ... Den som är störst bland eder, han vare de andras tjänare." "Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som tillsluten himmelriket för människorna! Själva kommen I icke ditin och dem som vilja komma dit tillstäden I icke att komma in."

För varje gång blev jag mer och mer fjärran från inträde i himmelriket. Skrymtaktiga fariséer, huggormars avföda, vitmenade gravstenar och skojare ... dessa var de ord som ljud inom mina öron som ett eko. Nätterna var ändlösa för mig. Många gånger gick jag ut från mitt sovrum för att gråta över min fördömdelse. Jag ropade till Gud och önskade möta honom, men jag kände bara ett stort avstånd mellan honom och mig. Jag rådfrågade alltid alla präster, som kom till sjukhuset angående någon sak i bibeln och sökte av dem lösning till problemet om avsaknad av min frälsningsvisshet. Jag förstod att de ej heller hade denna visshet, som jag sökte, och ej kände till skrifterna.

"Sluta läsa bibeln — du blir protestant"

Jag kommer ihåg svaret från en präst när jag framlade mina tvivel och min osäkerhet. Jag sa till honom, 10

EN JESUITPRÄST BLIR FRÄLST

Jesuitprästen Alberto Rivera har i ett antal populärt hållna bildserietidningar skildrat sitt liv i katolska kyrkans tjänst. Den första har nyss kommit ut på svenska. (Förlaget DRAGEN UT, copyright Jack T Chick.) Här återger vi en sida. Det är en väl dokumenterad berättelse, med hårresande inslag av vilka metoder katolska kyrkan använder för att nå sina syften. En av dem som läst »Alberto», Clark Butterfield, f d katolsk präst, sa så här: »Efter att ha läst Alberto insåg jag att jag inte var ensam i min önskan som f d präst att bringa frälsning till de miljontals fångar i det Romersk Katolska systemet.»

EN NUNNAS KAMP

Adelaida, en nunna som blivit radikalt frälst och andedöpt, besökte för några år sedan en Maranatakonferens i Sverige. Hon berättade sitt gripande livsöde, hur hon mötte Jesus Kristus, och blev löst från katolska kyrkan. Hennes skildring kom ut som en liten skrift. Vi publicerar en sida ur berättelsen om den brottningskamp och det sökande som föregick det slutliga, avgörande steget till frigörelse från katolska kyrkan. Skriften finns att beställa på MR:s bokförlag, och heter: »Adelaida, nunnan som blev andedöpt.»

Båda dessa skrifter, finns att beställa från Midnattsropet. Orderadress: Box 3084, 161 03 BROMMA

**Israels folk var ett folk som Gud
utvalt till sitt eget folk. Det var
inte på grund av något som de
gjort eller var som Gud utvalde
just dem, utan därför att Gud äls-
skade dem och ville hålla det löf-
te som han givit fäderna allt
ifrån Abrahams tid.**

UTVALD av Gud

Text: BIRGITTA JOHANSSON

Om I nu hören min röst och hållen mitt förbund, så skolen I vara min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min; och I skolen vara mig ett rike av präster och ett heligt folk. Detta är vad du skall tala till Israels barn." (2 Mos. 19:5-6)

I det gamla förbundet, under ökenvandringens början, utvalde Gud åt sig Levi söner att vara präster i Israel. Med en lång reningsritual renades och avskildes leviterna för att tillhöra Gud. Därefter fick de gå in och göra tjänst vid uppenbarelsetältet.

"Och Herren talade till Mose och sade: Du skall bland Israels barn uttaga leviterna och rena dem. Och på följande sätt skall du göra med dem för att rena dem: Du skall stänka reningsvatten på dem; och de skola låta raka hela sin kropp och två sina kläder och skola så rena sig. Sedan skola de taga en ungtjur, med tillhörande spisofer av fint mjöl, begjutet med olja; därjämte skall du taga en annan ungtjur till syndoffer. Och du skall föra leviterna fram inför uppenbarelsetäl-

tet, och du skall församla Israels barns hela menighet. Och när du har fört leviterna fram inför Herrens ansikte, skola Israels barn lägga sina händer på dem. Och Aron skall vifta leviterna inför Herrens ansikte såsom ett viftoffer från Israels barn, och de skola sedan hava till åliggande att förrätta Herrens tjänst. Och leviterna skola lägga sina händer på tjurarnas huvuden, och den ena skall du offra till syndoffer och den andra till brännoffer åt Herren, för att bringa försoning för leviterna. Så skall du ställa leviterna inför Aron och hans söner och vifta dem såsom ett viftoffer åt Herren. På detta sätt skall du bland Israels barn avskilja leviterna, så att leviterna skola tillhöra mig. Därefter skola leviterna gå in och göra tjänst vid uppenbarelsetältet, sedan du har renat dem och viftat dem såsom ett viftoffer; ty bland Israels barn äro de givna åt mig såsom gåva; i stället för allt som öppnar moderlivet, allt förstfött bland Israels barn, har jag uttagit dem åt mig. Ty mig tillhör allt förstfött bland Is-

raels barn, både människor och boskap; på den dag då jag slog allt förstfött i Egyptens land helgade jag det åt mig. Och jag har tagit leviterna i stället för allt förstfött bland Israels barn. Och jag har bland Israels barn givit leviterna såsom gåva åt Aron och hans söner, till att förrätta Israels barns tjänst vid uppenbarelsetältet och bringa försoning för Israels barn, på det att ingen hemsökelse må drabba Israels barn, därigenom att Israels barn nalkas helgedomen." (4 Mos. 8:5-19)

Offer för folkets synder

Prästernas uppgift var att bära förbundsarken. I den förvarades de två stentavlor på vilka Gud själv skrivit ned sina budord. "På den tiden avskilde Herren Levi stam till att bära Herrens förbundsark, till att stå inför Herrens ansikte och göra tjänst inför honom, och till att välsigna i hans namn, såsom den har att göra ännu idag." (5 Mos. 10:8)

Översteprästens uppgift däremot, var att inför Gud frambära djur som offer för

folkets synder. Detta skulle ske en gång om året. "Detta skall vara för eder en evärdlig stadga, att försoning skall bringas för Israels barn, till rening från alla deras synder, en gång om året. Och han gjorde såsom Herren hade bjudit Mose." (3 Mos. 16:34) Blodet skulle rena folket från deras synder, men det måste göras varje år. Allt detta tillhör det gamla förbundet, det som fick sitt slut i och genom Jesu död på korset.

När förlåten rämnade och det allra heligaste blev synligt, då visade Gud att nu är den gamla förordningen slut. Nu börjar en ny tid. Nu är det inte längre bockars och kalvars blod som gäller. Nu är det bara Jesu Kristi dyra blod och det allena, som kan rena från synden. Det offer som Jesus gav var fullkomligt. Hans offerdöd på Golgata skedde en gång och gäller för alla i alla tider.

Israels folk var ett folk som Gud utvalt till sitt eget folk. "Ty du är ett folk som är helgat åt Herren, din gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden. Icke därför att I voren större än alla andra folk var det som Herren fäste sig vid eder och utvalde eder, ty I ären ju mindre än alla andra folk; utan därför att Herren älskade eder och ville hålla den ed som han hade svurit edra fäder, därför förde Herren eder ut med stark hand och förlossade dig ur trældomshuset, ur Faraos, den egyptiske konungens hand." (5 Mos. 7:6-8)

Gud utvalde

Det var inte på grund av något som de gjort eller var, som Gud utvalde just dem, utan därför att Gud älskade dem och ville hålla det löfte som han givit fäderna allt ifrån Abraham.

Israel är fortfarande en nation som Gud har en speciell tanke med. Och vi har inte sett slutet på Guds handlande med den nationen ännu.

Men i avslutningen av denna tidsålder har Gud i Kristus utvalt ett annat folk åt sig, ett folk, som trots oli-

forts sid 31

KATOLSKA KYRKAN...

forts fr sid 7

mot detta mål. Katolikerna är mästare i att arbeta bakom kulisserna och det är inte tu tal om, att icke ett sådant arbete pågår också i Sverige. Detta ekumeniska möte är den största förberedelsen för katolicismens införande i vårt land. Man står ju och beklagar sig över att man icke har sina romerska bröder ibland sig. Detta är en av de värsta faror, som det ekumeniska mötet har med sig. Gud förbarme sig och hjälpe svenska folket att vakna för detta."

Citatet är hämtat från en skrift som Le-

O'Connor lämnar om den unga pingstväckelsen bland katolikerna, är att den väckt både beundran och misstänksamhet bland protestanter, det gäller inställningen till Maria, där han noterat att väckelsen medfört en fördjupad vördnad för Guds moder."

Sedan följer olika intervjuer, bl a med en man som heter David Duplessis. Denne var pingstvän, men försökte hitta synteser så att man skulle kunna förena katoliker och pingstvännar. Ivar Lundgren frågar: "Hur ser du på Mariakulten bland katolikerna?" och får svaret:

"Mariakulten i katolska kyrkan är inte universell och om Vatikankonciliet skulle ha splittrats, så skulle det ha va-

tande i mitt liv' 'Hur då?' undrade de. 'Jag gör ingenting annat än vad Maria säger!' De såg förvånade ut och sade: 'Har du så höga tankar om Maria?' 'Ja, jag har så höga tankar om Maria, att jag inte vågar göra annat än vad hon säger.' 'Men vad säger hon då?' 'Ja, sista gången hon talar i bibeln säger hon: allt som han säger, gör det. Därför gör jag som Maria säger!'

En biskop sade till mig: 'Det är ju underbart?' Jag svarade: 'Biskop, gör du alltid som Jesus säger? Jesus sade: Vänta tills ni blir beklädda med andens kraft. Har du tagit emot den?' 'Nej'. O broder, då är du i knipa. Du gör inte vad Jesus säger och gör du in-

Tidningen Dagen, som presenterar sig som "den kristna rikstidningen", har de senaste månaderna haft många vördnadsfulla reportage inför påvebesöket.

wi Pethrus skrev 1925. Vi jämför dessa uttalanden med dem vi läser i tidningen Dagen nu!

Ivar Lundgren skriver i en bok som är utgiven 1970 på Den kristna bokringen, Dagenhuset:

"Många katoliker i USA menar att den nya öppenhet som följt i andra Vatikankonciliet spår är en av de grundläggande orsakerna till att den nya pingströrelsen har kunnat bryta in i den katolska kyrkan, utan att möta något allvarligare motstånd."

Längre fram i boken intervjuar Ivar Lundgren en professor, en pater som dessutom är expert på Mariadyrkan, och det sägs av honom att

"Många präster har blivit andedöpta när fader O' Connor har bett för dem. En av de uppgifter som Edward

rit i fråga om Maria. Hälften av biskoparna accepterar inte Maria, och den andra hälften gör det. De beslöt att lämna frågan öppen. Hon kan kallas kyrkans moder. De frågade mig nu, när påven Paulus har instämt i att hon kan kallas kyrkan moder, 'vad säger då du, David Duplessis, pingstvän?' 'Well', sade jag, 'jag tror att det är för tidigt.' 'Vad menar du; att du kan acceptera Maria som kyrkans moder?' 'Jag antar att jag måste så.' 'Varför måste du?' 'Hon är ju Jesu moder, han är brudgummen och kyrkan är bruden. Nåväl, efter bröllopet blir hon ju svärmor, det kanske inte är den bästa teologin, men det är ju logiskt!' De frågade mig om jag trodde att Maria hade något inflytande. 'Jo', svarade jag, 'hon har haft ett väldigt infly-

te vad Jesus säger, så gör du inte heller vad Maria säger. Maria kommer att bli ledsen på dig, hon kommer att säga till dig: jag sade ju att du skulle göra som han säger, men du gör det inte och så räknar du med att möta Maria med ett leende!

En av biskoparna frågade mig: 'Tror du att alla ska tala i tungor?' Jag svarade: 'Tror du att Petrus talade i tungor?' 'Ja'. 'Ni säger att han var Roms förste biskop?' 'Ja.' 'Tror du att Maria talade i tungor?' 'Ja, det verkar så.' 'Om ni tror att hon är kyrkans moder, vad för slags barn är ni? Maria talade i tungor, Petrus talade i tungor, varför gör inte du det?' 'Tja', svarade han, 'varför'.

Detta är den nivå man rör sig på. Det handlar inte om att seriöst undersöka den

hemska lära som denna kyrka representerar. En kyrka som snart haft 2000 år på sig att forma sina doktriner och har en grundligt utarbetad tradition. Den har sina rötter djupt i de människor som lever i de katolska länderna. Hur kan man möta en sådan kyrka med denna ytlighet? Som om det vore huvudsaken att man upplever enhet och talar i tungor. Sedan får det vara hur det vill med allt annat.

Nu har emellertid katolska kyrkan uttalat sig om hur den här ekumeniken ska gå till:

Endast genom Kristi katolska kyrka som är den universella vägen till frälsning kan man få del av nådemedlen, dess fullhet. Vi tror nämligen att Herren endast åt det apostoliska kollegiet, vilket Petrus förestår, har anförtrott det nya förbundets alla gåvor för att bilda en enda Kristi kropp här på jorden, i vilken alla de, som redan på något sätt tillhör Guds folk måste inlemmas till fullo."

Man uttrycker klart och kategoriskt 'en enda kyrka', och då menar man den Romersk Katolska kyrkan. Ekumenik för katoliker innebär att samla alla de andra kyrkorna in under den katolska kyrkans tak, att göra alla kyrkor och samfund katolska, och på det sättet ge dem rätt att delta i den katolska nattvarden. Då är enligt deras uppfattning enheten återupprättad, för det är i den katolska kyrkan successionen finns. Där finns Petrus som grundaren, och det är den katolska kyrkan som är den ursprungliga, första och enda kyrkan. De andra är separerade bröder som har gått vilse, men som man ska ha fördrag med.

Uppsamling av nationer och kyrkor

När det gäller gemenskapen, säger den katolska kyrkan (Edward O'Connor): "Om ekumeniken kräver ändring av centrala lärosanningar, då kan katolikerna inte vara med." Det är mycket klart uttryckt. Den som säger detta är karismatiker, han är en av ledarna i den karismatiska rörelsen i USA och ber för präster och lekmän så att de blir andedöpta. När de blir andedöpta, blir de ännu mera hän- givna Mariadyrkare, och skulle de tvingas ändra någon doktrin i det katolska systemet, kan inte katolikerna vara med i den ekumeniska rörelsen. Detta är alltså katolska kyrkans inställning. Det är verkligen som ordspråket säger: "Alla vägar bär till Rom."

När romarriket gick under, så gick ju inte därmed statsreligionen under. Det sägs att kejsarkulten appliceras på påven och romarrikets ande lever vidare i och genom katolska kyrkan. Parallellt i tiden sker en uppsamling och ett enande mellan nationerna och mellan samfund och kyrkoorganisationer. I Europa sker ett uppsamlade. Vi ser vad bibelns profetior talar om. I Daniels bok och Uppenbarelseboken står vad som ska ske i ändens tid.

För några hundra år sedan var det som nu sker helt omöjligt, men genom att TV,

telekommunikationer, radio och datasystem har utvecklats, har man lyckats skapa en kontrollapparat som kan vaka över hela världen. Till förfogande har man resurser som i händerna på den rätte mannen kan styra hela världen. Vi läser i Upp 17:3:

"Sedan förde han mig i anden bort till en öken. Där såg jag en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fulltecknat med hädiska namn; och det hade sju huvuden och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor; och i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet. Och på hennes panna var skrivet ett namn med hemlig betydelse: 'Det stora Babylon, hon som är moder till skökorna och till styggelserna på jorden.' Och jag såg kvinnan vara drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod. Och jag förundrade mig storligen, när jag såg henne. Och ängeln sade till mig: 'Varför förundrar du dig? Jag skall säga dig hemligheten om kvinnan, och om vilddjuret som bär henne, och som har de sju huvudena och de tio hornen. Vilddjuret, som du har sett, det har varit, och är icke mer; men det skall stiga upp ur avgrunden, och det går sedan i fördärvet. Och de av jordens inbyggare, vilkas namn icke från världens begynnelse äro skrivna i livets bok skola förundra sig, när de får se vilddjuret, som har varit och icke mer är, men dock skall komma."

Locktonerna går ut

Det här är en fruktansvärd skildring, för här ser vi beskrivningen av romarriket. Det har varit och är icke mer, men det skall stiga upp — varifrån? Ur avgrunden. Ett avgrundsrike som sedan går till fördärvet.

"Här gäller det att hava ett förstånd med vishet." Vi behöver verkligen utbedja oss ett förstånd med vishet från Gud, så att vi med profetisk ande kan avslöja allt detta. Vi kan iakttä dessa företeelser på distans och tycka att det är vedervärdigt, men vi utsätts naturligtvis alla för dess påverkan. Samma ande försöker ta tag i oss och föra oss bort från den uppriktiga troheten mot Herren Jesus Kristus. I det ögonblick denna trohet går förlorad, är bruden inte längre brud, utan en sköka. Där sker avfallet — allt handlar om vårt förhållande till Herren Jesus Kristus. Vi måste bli bevarade som brudesjälär.

Locktonerna går ut. Vi läser redan i 1 Mos 11: "Kom, låt oss bygga en stad, låt oss bygga ett torn som når ända upp till himmelen!" Redan där finns de ekumeniska idéerna: "Vi kan annars bli kringspridda". Nu säger ekumenikerna: "Vi är kringspridda, vi måste samlas!" Så arrangerar man ting som Gud aldrig menat. Också nu ser vår fader i himlen vad människorna företar sig. I profetiorna ser vi vad som ska ske med alla deras före-

tag; med vilddjuret, med skökan. De får sin dom.

Men vi läser också om en annan skara, som inte lyssnar till det "kom" som Babylon sänder ut. De hör något annat: "Anden och bruden säger "kom". Den som hör det, han säge "kom". Halleluja! Detta eko går ut i vår samtid. Det finns en brud som hållit sig utanför, obefläckad, och som vill bevara sig ren för att kunna möta Herren Jesus Kristus. Det finns en brudeskara som väntar Honom och som har detta rop i sitt hjärta: AMEN, KOM HERRE JESUS! MARANATA! HERREN KOMMER! Därför får vi ropa ut detta.

Vi väntar Jesus!

Vi väntar inte på vilddjuret, vi väntar inte på antikrist, utan vi väntar Herren Jesus Kristus. Han är vårt hopp. Hur ska vi bevaras i denna tid? Genom att ära och upphöja Jesus Kristus! Vi får inte avfalla från denna vår viktigaste uppgift.

I Rom 1 läser vi:

"Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade."

De underliga idéerna, teologierna och filosofierna kommer då man avfaller från den uppriktiga tillbedjan av Herren Jesus Kristus. Man försöker kompensera, eftersom gudshärligheten gått förlorad och andens liv tynat. Man måste kompensera bönelivet. Lovsången fungerar inte — man börjar med mässa och gregorianska sånger. Avarterna utvecklas på alla områden.

Vi måste liksom Abraham lyfta vår blick. Det står i ordet att "han tvivlade icke på Guds löften i otro, ty han ärade Gud."

Detta är hemligheten. Ära Gud, än om det ser omöjligt, hopplöst och svårt ut. Vi lever i en mörk tid, men vi får ära Gud och upphöja honom. Halleluja! Det är viktigt att vi fördjupar oss i bibelordet. Vi måste ta reda på vad Guds Ord säger om denna tid och dessa ting; vi får bedja om den helige andes upplysning, så att vi får klarhet.

Det finns många exempel på hur det går när man saknar denna klarhet, hur man genom generationerna fallit offer för vilseledande andar. Många av dem som klart och tydligt uttalat vad som är sant och rätt, har helt plötsligt ändrat kurs. Men det finns möjlighet att bli bevarad! Låt hoppet leva klart i ditt hjärta: Vi väntar Jesus tillbaka! Vi väntar inte hjälp från någon av rörelserna i tiden; vår hjälp kommer från Herren och Honom allena. Amen!

**Finns även på
KASSETT
Se sid 30**

Denna sommar manifesterar Sveriges kristenhet att den går upp i världskyrkan under det återuppväxande romarrikets ledning.

Ett folk som valt att stå utanför, samlas och inbjuder till konferens under temat

ANDENS ENHET GENOM F

Maranatafolkets SOMMARKONFERENS 15-23 juli '89

LATORP, 13 km väster om ÖREBRO

VÄLKOMMEN till samling omkring urkristendomens kraftkälla – utan ceremonier; politiska, sociala och ekonomiska hinder; i sann frihet utanför lägret tillsammans med Jesus Kristus!

VÄLKOMMEN till bibelstudium, till väckelse- och frälsningsmöten!

Ämnen: Vad säger Guds Ord om staten, ekumeniken, församlingen, framtiden?

VÄLKOMMEN att hjälpa till sänka utgifterna för konferensen genom praktiska arbetsinsatser eller annan form av offer (potatis, kött, etc)

Dagl 11 00, 15 00, 19 00

Huvudtalare:
ARNE IMSEN

Konferensvärd:
GUNNO ANDERSSON

MOUSSA och NOOMI fr Nordafrika, **STINA FRIDOLFS-SON, BELKYS och JESAJA RODRIGES, TONY ERIKSSON** fr Dominikanska Republiken. Övriga medv **JAN EGIL HAFSAHL, PER ARNE och CHRISTINA IMSEN, MÄRTA BERG STRÖMMARE, KJELL HÄGERMAN, FOLKE JACOBSSON, TAGE JOHANSSON, ROBIN WIDÉN**
m fl

BARNVÄNLIGT

- Samlingar för barnen om dagarna. (Tag med musikinstrument!)
- Barnvakter finns på området
- Stora grönområden och barnvänligt bad alldeles i närheten

● HÄNFÖRELSE ● TACKSÄGELSE ● SÅNG ● HÄNFÖRELSE ● BÖN ● LOVPRISNING ● TACKSÄGELSE ● SÅNG ●

DENS BAND

● INKVARTERINGEN ordnas i logement, rum, tält eller husvagn på området

● BESPISNINGEN ordnas i mattält

● Vi tar inte heller i år ut några avgifter för mat och husrum. Vi önskar lösa det genom PERSONLIGA OFFER under konferensen. Kostnaden finns naturligtvis ändå, men utslaget per person blir det cirka 140 kronor om dagen

● Vi kan sänka utgifterna för maten under konferensen om vi kan HJÄLPAS ÅT att skaffa fram olika matprodukter som behövs in natura. Ring oss gärna på 019-962 70, så får du information om vad som behövs

MIDSOMMAR i LJUNGSBRO

Östgöta Auktionshall, 15 km nv LINKÖPING,
Inf tel 013-681 61

Midsommarafton **19.30**
Midsommardag + Sönd **11, 15, 19**

ARNE IMSEN, Gunno Andersson, Kjell Hägerman, Robin Widén, Märta Strömmare, Tage Johansson, Folke Jacobsson m fl.
Direkt från Nordafrika: FAMILJEN MOUSSA

GUDS ÄNGEL...

forts fr sid 3

söka en offentlig toalett på vägen — allt för att verka mer hemtam i staden. En och annan tittade på oss i alla fall, och det var en spännande vandring.

— När vi kom fram till möteslokalen, sista huset i samhället, kom vi först in i förstugan, där det stod en oändlig rad leriga skor — alla tog av sig skorna innan de gick in. Därinne hade man en massa pallar med brädor över, som folket satt på; tätt, tätt. Den enda stolen som fanns där, fick jag sitta på. Jag kände mig som drottning Silvia!

Majken blir allt ivrigare i sin berättelse, orden stoc-

la tiden medan de sjöng och sedan, när de bad, föll de på knä. Så fort en slutade, tog en annan vid, så det var ingen kort bönestund. Mötet varade från nio på morgonen till halv ett på dagen. Det var en helt obeskrivlig upplevelse att få känna sig ett med dessa kämpande syskon i öst.

»Glasnost», den nya öppenheten i politiken har märkts genom att det varit färre razzior i församlingarna de senaste två åren, och många låter registrera sig nu. Men föreståndaren i den församling våra utsända besökte, har klart för sig att man inte kan gå in under de statliga villkoren. Han har själv suttit i fängelse många år. Man anklagade honom

rofilm med innehållet i de nya lagförslagen, och i kommande nummer av MR får vi orsak återkomma med mera information.

Majken berättar också om hur svårt det var att få tag i alla slags förnödenheter i Ryssland. Man köade för allt, från tvål till potatis. När något parti av någon vara kom in, gick budet, och husmödrarna sprang till affärerna och ställde sig i kö för att köpa sin ranson. Annars stod varuhusen med gapan-de tomma hyllor.

När svenskarna sedan åkte hem, och kom till Helsingfors — bara några mil från dessa tomma affärer, gick de in i varuhusen som stod där välfyllda och bjöd ut allt man kunde önska, precis som om det inte existerade

DET MÅSTE...

forts fr sid 9

bjuden till maranatafolkets sommarkonferens i Sverige och det ser jag fram emot. Dels att lära känna de nordiska länderna, men framför allt träffa syskonen i Sverige och Norge.

Det är också viktigt att informera eller berätta om hur vi ser på arbetet och hur man kan utveckla det.

— Jag tror att det är bra om syskonen i Sverige och Norge får lyssna till och träffa någon från Dominikanska Republiken och höra dem

tala om arbetet både i skolan och på andra områden. Kanske framförallt arbetet i fängelset som är mycket angeläget.

Utan instrument steg lovsången som en underbar, mäktig ton från församlingen.

kar sig och ögonen tåras av rörelse vid minnet:

— Det var en enorm ande i sången. Inte ett instrument hade man, men åh, vilken sång! Jag kände hur tårarna strömmade utför mina kinder. Och plötsligt blev jag så tacksam till Arne som kämpat så år efter år för att bevara budskapet rent, för att vi ska stå kvar utanför etablissemangen. Jag blev så tacksam över att vi fick uppleva sann gemenskap med dessa oregistrerade kristna i Sovjet. Tänk att vi får vara en oregistrerad församling i Sverige! Vilken nåd! När jag sedan kom hem till Sverige, gick jag och köpte en blomma till vår föreståndare och tackade för vad han gett oss i detta dyrbara arv vi har att förvalta.

— Församlingen stod he-

för att offra små barn i gudstjänsterna. Just nu arbetar regimen fram nya lagförslag som begränsar religionsfriheten, mitt under den förmenta utvecklingen mot öppenhet. Man kräver att församlingarna redovisar hur de bedriver verksamhet, vilka som har andliga gåvor, och vilka slags gåvor det är, osv.

— Man är fruktansvärt rädd för anden, och gör allt för att försöka kontrollera och styra. Men många kristna förstår inte detta, och våra syskon i de oregistrerade församlingarna har lagt ner ett oerhört arbete på att få tag i de här lagförslagen, vilka utarbetats i smyg, och av vilka ett går igenom redan nu i juni.

Våra utsända syskon fick med sig till Sverige en mik-

någon brist i världen.

— Det kändes så förnedrande...

Majken hade mycket mer att berätta, mycket som är svårt att skildra, känsliga ting som om de offentliggörs kan skapa svårigheter för de människor de besökte och för det evangeliska arbetet i öst.

— Skulle du vilja besöka Ryssland igen?

Svaret kom utan minsta tvekan; med viljestyrka och eftertryck som låter ana att här finns både vision och planer som kommer att förverkligas:

— Jag ska åka tillbaka!

Må Gud få ta ut många sändebud som är villiga att gå på Herrens uppdrag, och som upplever nåden i att dela bedrövelsen med de följda i öst och väst!

BESTÄLL

extra ex av

och SPRID

dess angelägna budskap!

Orderadress:
Midnattsropet
Box 3084
161 03 BROMMA
Tel 08-37 00 38,
733 97 83

UTVALD AV GUD

forts fr sid 25

ka nationalitet, språk och bakgrund har blivit ett Guds folk, utvalt av Honom, grundat på vad Jesus gjorde på korset, när han försonade människan med Gud.

Var och en som tar emot denna försoning och blir ett med Gud i Kristus han tillhör detta utvalda släkte. "I åter ären 'ett utvalt släkte,

ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egen-domsfolk', för att i skolen förkunna hans härliga gärningar, hans som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus, I som förut 'icke voren ett folk', men nu ären 'ett Guds folk', I som 'icke hadn fått någon barmhärtighet', men nu 'haven fått barmhärtighet'." (2 Petr. 2:9-10)

I den här tiden är vi ett konungsligt prästerskap, ett

heligt folk, ett Guds egen-domsfolk.

Och den uppgift vi, som präster åt Gud, har fått oss anförtrodd är att bevara och förkunna "hans härliga gärningar". Vilken nåd! Vilket förtroende!

Tänk att få förkunna om Honom som kallat oss från mörkret till sitt underbara ljus. Att få förmedla frälsningens och upprättelsens evangelium till alla dem som lever i mörker och okun-

nighet. Att visa på ett offer som inte ger skuld, men tar bort skuld och dom och ångest. Och visar på det rike som kommer, där rättfärdighet råder och där ingen är fattig eller förtryckt.

Det är vår uppgift idag, vi som är kallade att vara präster åt Gud, den högste. Må vi vara trogna i den uppgiften så att flera får chans att födas in i hans rike och bli med bland Guds heliga folk på jorden.

KYRKAN BINDER...

forts fr sid 23

BOTENS SAKRAMENT, BIKTEN

Man lägger stor vikt vid bikten, boten och avlösningen, och menar att detta också handhaves enligt den apostoliska succesionen.

Kyrkan menar att genom detta sakramentets instiftande så har Kristus förordnat att Kyrkan har domsrätt över en döpt människas alla svåra synder.

— Detta är helt i sin ordning, skriver man, ty en döpt människas synd är också en oförrätt mot Kyrkan.

Genom botens sakrament befrias människan från de eviga straffen. Det är också därför biktfadern ålägger

botgöring.

Det bibelord man stöder detta på är när Jesus säger — Allt vad ni löser på jorden det skall vara löst i himmelen.

DE SJUKAS OCH DÖENDES SAKRAMENT — DEN SISTA SMÖRJELSEN

Stödet för detta sakrament menar man sig finna i Jakobs brev 5:e kapitel.

PRÄSTVIGNINGEN

Detta är det tredje sakramentet som inte kan upprepas. Gud ristar in ett outplånligt märke i själen.

Genom prästvigningen ger Kristus den prästerliga fullmakten och nåden att leva och verka som präst. Och genom denna handling får

kandidaten fullmakt att fira den heliga eukaristin, meddela dopets, botens och den sista smörjelsens sakrament, samt att utdela välsignelse och att viga.

Den prästvigde blir också på ett särskilt sätt förbunden med Kristus, och lik den himmelske översteprästen. Han kan heller aldrig förlora sin prästerliga fullmakt, dock får han endast ta den i anspråk när han har sin rättmätige överordnades uppdrag.

Vid prästvigningen säger man bl a — Vad dessa händer välsignar, skall vara välsignat, och vad de viga skall vara vigd och helgat.

ÄKTENSKAPET

Detta är ett sakrament eftersom Kristus helgat det genom sin död och gjorde det

till en nådens källa. Han upphöjde det till ett sakrament. Det är oupplösligt.

Från vaggan till graven är kyrkan med. Vi förstår att om man kommer in i detta system, där man åberopar Paulus, Petrus, Jesus och alla de heliga för att styrka sin auktoritet, och där man lär att den största synden är att lämna den katolska kyrkan, så skall det mycket till för att få kraft att lämna det.

Den katolska kyrkan är utan tvekan historiens största villfarelse, just därför att man använder skriften på det sätt man gör.

Andra religioner som åberopar andra urkunder är inte tillnärmelsevis så farliga som denna kyrka som genom sin sakramentalism utövar sitt inflytande långt in i de väckelsekristna leden.

Vad vet du om KATOLSKA KYRKAN?

Vi måste möta hennes flörtande och lismande inställsamhet med gedigen kunskap. Kunskap i Guds Ord. Kunskap om hennes falska frälsningslära och Kristusbild. Kunskap om sakramentalism, riter, helgontillbedjan m m och inte minst dess grymma historia. Dessutom måste vi se i bibelns profetia dess slutliga öde.

**SKÖKO
kyrkan**

- historiskt
- konstitutionellt
- profetiskt

**UNDERVISNING på KASSETT, inspelad
vid konferenser och möten under senaste året:
Specialerbjudande 25:— /st**

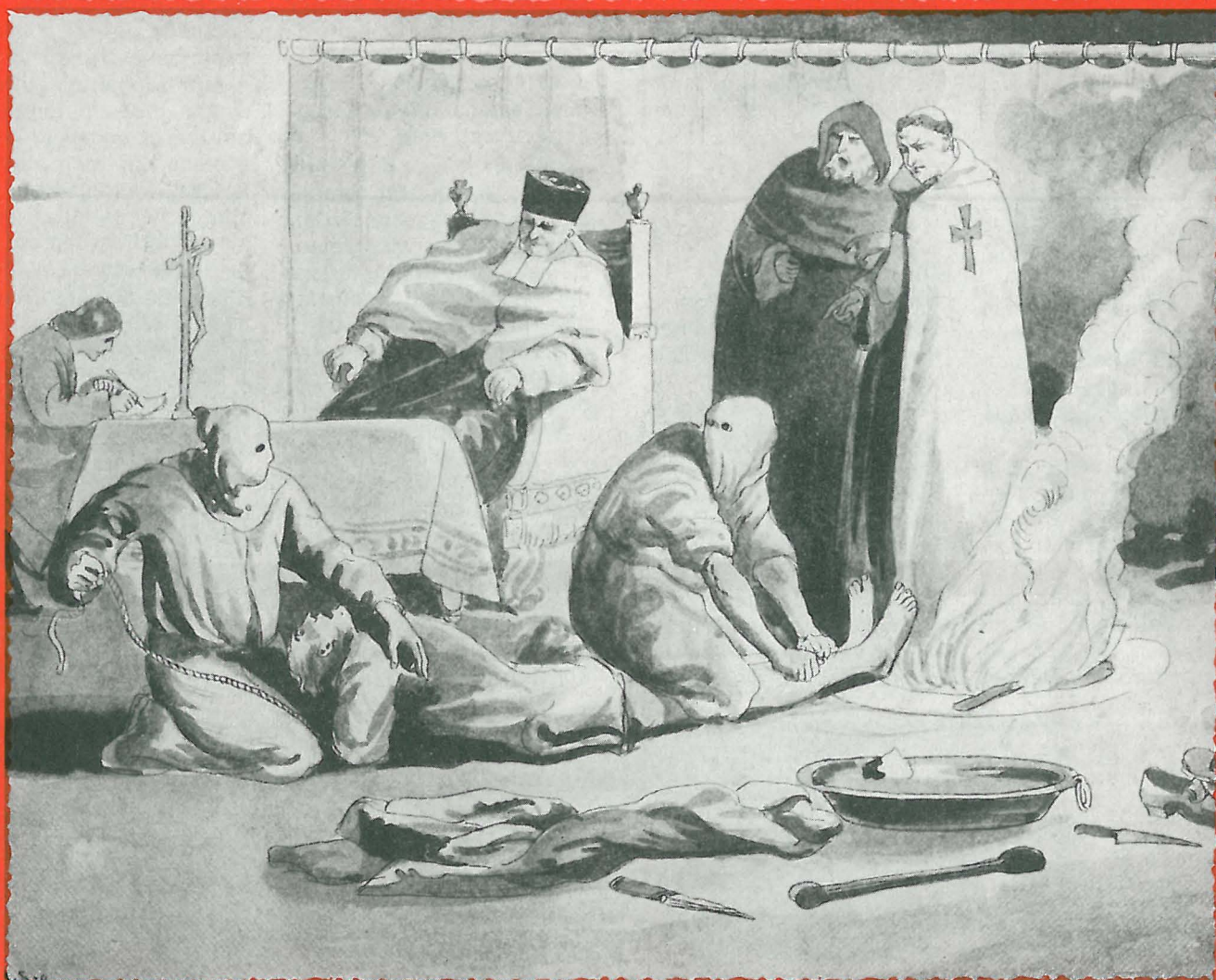
DEN KATOLSKA ANDEN —
KATOLSKA KYRKANS HISTORIA —
KATOLSKA KYRKANS KONSTITUTION —
KATOLSKA KYRKANS FRÄLSNINGSLÄRA —
KATOLSKA KYRKAN OCH EKUMENIKEN —

Arne Imsen
Jan Egil Hafsahl
Gunno Andersson
Kjell Hägerman
Per Arne Imsen

Dessutom finns många andra kassetinspelningar

Orderadress: MRM, Box 20134, 161 02 BROMMA. Tel 08-733 97 83, 98 28 10

»BABYLON; det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla alags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar. Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden hava skaffat sig rikedom genom hennes omåttliga vällust.»

Inkvitationen — Eldstortyr. (Ur »Martyrernas historia» av John Foxe)

»BABYLON — du vars köpmän voro stormän på jorden, du genom vars trolldom alla folk blevo förvillade, och i vilken man såg profeters och heliga mäns blod, ja, alla de människors blod, som hade blivit slaktade på jorden.»